



Ikt.sz.: NJB/8-2/2014.

NJB-2/2014. sz. ülés  
(NJB-2/2014-2018. sz. ülés)

## **J e g y z ő k ö n y v**

az Országgyűlés **Népjóléti bizottságának**  
2014. június 3-án, kedden, 14 óra 6 perckor  
a Képviselői Irodaház I. emelet II. számú tanácstermében  
megtartott üléséről

## Tartalomjegyzék

<b><i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i></b>	<b>5</b>
<b><i>Balog Zoltán emberi erőforrások miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)</i></b>	<b>5</b>
<i>Balog Zoltán bevezetője</i>	5
<i>Hozzászólások</i>	13
<i>Balog Zoltán válasza</i>	25
<b><i>Egyebek</i></b>	<b>33</b>

## **Napirendi javaslat**

1. Balog Zoltán emberi erőforrások miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása

(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

2. Egyebek

## **Az ülés résztvevői**

### **A bizottság részéről**

#### **Megjelent**

Elnököl: **Dr. Zombor Gábor** (Fidesz), a bizottság elnöke  
**Dr. Kovács József** (Fidesz), a bizottság alelnöke  
**Dr. Selmeczi Gabriella** (Fidesz), a bizottság alelnöke  
**Korózs Lajos** (MSZP), a bizottság alelnöke  
**Novák Előd** (Jobbik), a bizottság alelnöke  
Dr. Bene Ildikó (Fidesz)  
Kovács Sándor (Fidesz)  
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)  
Harrach Péter (KDNP)  
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)  
Sneider Tamás (Jobbik)  
Vágó Sebestyén (Jobbik)  
Szabó Timea (független)

#### **Helyettesítési megbízást adott**

Hirt Ferenc (Fidesz) dr. Kovács Józsefnek (Fidesz)  
Dr. Molnár Ágnes (Fidesz) dr. Bene Ildikónak (Fidesz)

#### **Meghívott**

Balog Zoltán, az emberi erőforrások miniszterjelöltje

(Az ülés kezdetének időpontja: 14 óra 6 perc)

### **Elnöki bevezető, a napirend elfogadása**

DR. ZOMBOR GÁBOR (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Képviselőtársaim! Megkezdjük a bizottsági ülést.

Nagy tisztelettel köszöntöm a bizottsági tagokat. Megkülönböztetett tisztelettel köszöntöm Balog Zoltán miniszter urat, jelölt urat, minden kedves vendégünket, meghívott vendéget, érdeklődőt, és a sajtó munkatársait.

Megállapítom, hogy határozatképesek vagyunk. Két képviselő kerül helyettesítésre. Hirt Ferenc képviselő urat Kovács József alelnök úr, dr. Molnár Ágnes pedig dr. Bene Ildikó fogja helyettesíteni.

A kiküldött napirenddel kapcsolatban szeretném megkérdezni, hogy volna-e ezzel kapcsolatban kérdés, hozzászólás. *(Senki sem jelentkezik.)* Nem látok ilyet. Kérem, hogy szavazzunk a napirendről! Ki az, aki elfogadja? *(Szavazás.)* Ellene volt-e valaki? *(Senki sem jelentkezik.)* Tartózkodott-e valaki? *(Senki sem jelentkezik.)* Megállapítom, hogy egyhangúlag döntöttünk.

### **Balog Zoltán emberi erőforrások miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)**

A napirendi pontjaink közül az első a törvényi kötelezettségünknek megfelelően az Emberi Erőforrások minisztériumát vezető miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása.

A meghallgatással kapcsolatban egyeztettünk, és az a javaslatom, hogy tudjuk tartani az időt, és a miniszter urat sem feleslegesen hosszú ideig tartsuk itt, hogy egy körben tegyük fel a kérdéseket, illetve a hozzászólások egy körben történjenek, és az egy képviselő által megtett felszólalás időtartamát, én öt percet javasoltam, a hölgyek hat percet kértek, úgyhogy akkor hat percben maximálnánk.

Van-e ezzel kapcsolatban kérdés, más javaslat? *(Senki sem jelentkezik.)* És ez úgy történne, hogy amikor kezd letelni az idő, akkor én egy kicsit megkocogtatom a poharam, és akkor vége, és akkor el is veszem a szót.

Ha egyetértenek, képviselőtársaim, ezzel a javaslattal, kérem, kézfelemeléssel jelezzék! *(Szavazás.)* Egyhangúlag döntöttünk. Köszönöm szépen.

Még egyszer nagy tisztelettel köszöntöm miniszter urat. Nagyon távol ültettük le, de csak térben, lélekben közel.

Öné a szó, miniszterjelölt úr.

### **Balog Zoltán bevezetője**

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások miniszterjelöltje: Sőt lehet, hogy elnök úrral még közelebb fogunk majd ülni egymáshoz, most egyelőre bevezetőként ennyit, elnök úr.

Tisztelt Bizottság! Köszönöm szépen a meghívást. Ez egy sajátos helyzet, hogy egy olyan tárcának a munkájáról kell tájékoztatást adnom, ahol én két évig voltam miniszter, és most újra felkérést kaptam ennek a munkának a folytatására. Nyilván elkerülhetetlen, hogy valamilyen módon a múltból is beszéljünk, hiszen mi magunk is úgy gondoltuk, hogy a folytatásra tesszük a hangsúlyt, és ezt igazolták vissza a választók is, hogy ők is e mellett a folytatás mellett döntöttek, tehát a múltnak és a jövőnek az összekapcsolása az, ahol most vagyunk, hiszen számos programnak, meg magának az iránynak a folytatására lehet számítani az elkövetkező négy évben is.

A másik specialitás az, hogy egy olyan minisztérium munkájáról kell beszámolnom, ahol azok a területek, amelyeket úgy gondoljuk, hogy az embereknek az alapvető életfeltételeit és életét érintik közvetlen módon is, azok egy tárca feladatkörébe tartoznak. Ezért nevezzük Emberi erőforrások Minisztériumának, és gondolom, hogy ebben a bizottságban nagy megértésnek kell lenni az iránt, én örülök, hogy ez a kicsit talán régimódián csengő név visszajött, ami volt már egyébként az első Orbán-kormány idején, hogy „népjólét”, tehát, hogy ez egy Népjóléti bizottság.

Az teljesen nyilvánvaló - ma reggel a Kulturális bizottságban kezdtem, ahová az oktatási ügyek is tartoznak -, hogy a népjólét igazán jó oktatás nélkül nem lehetséges, és mindez alapvetően, mint ahogy minden más is, végső soron kulturális kérdés, tehát ilyen értelemben ez a két bizottság az, amelyik befolyással lehet, illetve amelyiknek illetékessége van a mi tárcánkat illetően.

Azok a szempontok, amelyek bennünket a köznevelés átalakításánál vezettek, nagy részben egyébként szociális szempontok voltak. Ha azt a példát említhetem itt is, amit ma délelőtt már említettem, a mindennapos testnevelés kérdése nemcsak arról szólt, hogy sportnemzetből legyünk sportoló nemzet, merthogy a nagy világversenyeken aratott győzelmeink és sikereink egyáltalán nincsenek összhangban a következő nemzedéknek, meg egyáltalán a lakosságnak az egészségi állapotával, akár a mozgásszervi betegségekre gondolok, akár a túlsúlyproblémákra gondolok. Tehát a mindennapos testnevelés egy olyan intézkedés, amely egyszerre egészségügyi szempontokat vesz figyelembe, egyszerre támogatja a sportra való nevelést, és közben pedig jelentős szociális vonzata van, hiszen éppen azok maradnak ki a mindennapos sportolás lehetőségéből, akiket erre a családi háttér részben nem motivál, mert olyan szétesett családokban élnek, vagy már nem is ott élnek, vagy pedig anyagi lehetőségek hiányoznak, mert nem az erősebb középosztályhoz tartoznak.

Tehát ez az intézkedés, ennek a szociális, felzárkóztató szempontjainak a beemelése és az egészségügyi következmények vagy az egészségügyi cél figyelembe vétele jól jelzi azt, hogy miért is tartozik össze ez a tárca, aminek a nagyságával én ugyan fokozatosan, de azért az elmúlt két évben végül is megbarátkoztam, és azt tudom ígérni, hogy a következő négy évben még erősebbé fogjuk tenni azokat a horizontális kapcsolatokat, amik természetes módon a szociális ügy és az egészségügy, az oktatás és a felsőoktatás és a kultúra, természetesen idetartozik a sport is, ezeket az ügyeket érintik.

Részben ebben a bizottságban tárgyalandó és tárgyalható az a szerepvállalás, amit egyébként a nem állami fenntartóknak adtunk az elmúlt években, és különösen a szociális szférában ez megduplázódott, az oktatás területén is jelentősen növekedett. Itt az egyházi fenntartásra gondolok. Az egy olyan stratégiai kérdés számunkra, hogy hogyan tudunk ilyen megbízható, évezredes hagyománnyal rendelkező közösségeket a közfeladatok vállalásába bekapcsolni, hogy az valóban az állampolgárok, az ország érdekeit szolgálja. Ilyen értelemben a szociális szférában ma, attól függ, hogy melyik szegmenst nézzük, 10 és 30, sőt van, ahol 40 százalék között mozog az egyházi fenntartók aránya.

Úgyhogy ez szerintem a következő időszakban egy fontos témája lehet majd ennek a bizottságnak is, mert eljutottunk odáig, hogy ha már egy ilyen jelentős résszel rendelkeznek az egyházi fenntartók, az oktatásban szintén történt egy ilyen jelentős fejlődés az elmúlt négy évben, akkor bátoríthatunk arra, hogy egy olyan közös stratégiában gondolkozzunk, ahol nemcsak a helyi érdekek vagy adott esetben egyházi érdeklődés dönti el, hogy mely intézmények kerüljenek egyházi fenntartásba, hanem lehetséges egy egységes, mondjuk így, hogy szociálpolitikai stratégia az egész országra nézve, ami az ellátások felől közelít, hogy mikor, hol, kinek, milyen ellátásra van szüksége, és hol kívánatos ebben az egyházi szerepvállalás.

Elnézést kérek, az előző bizottságban ez kicsúszott a számon, de most akkor itt megismétlem, hogy az egész tárcának a fókuszában vagy a középpontjában, ami köré építjük a különböző szakpolitikákat, a család jóléte kell hogy álljon, és ezt egy külön államtitkársággal szeretnénk megerősíteni, tehát a családügynek és az ifjúság ügyének lesz egy külön államtitkársága.

Ha erről itt egy kicsit többet szabad mondanom, mint a kulturális tárcánál, akkor azt mondanám, hogy ha a szociálpolitikának az a feladata elsősorban, hogy azoknak segítsen, akik ma még rászorulnak a külső támogatásra, akiknek - mondjuk így - az egész társadalomnak kell viselni a terhét, tehát akiket segíteni kell a saját terheik hordozásában, akkor ez a szociális terület és a felzárkózás területe. (*Sneider Tamás megérkezik az ülésre.*) Tehát a felzárkózással foglalkozó államtitkárságot a szociálpolitikai államtitkárságnak azzal a részével fogjuk összevezetni, ahol ez a fajta rászorultsági szempont van. Szeretnénk egy külön olyan család- és ifjúsáspolitikai államtitkárságot, ahol viszont azoknak a családoknak a további megerősítésén dolgozunk, akik a társadalom alapvető terheit viselik, részben azzal, hogy dolgoznak, tehát munkában állnak és gyermeket nevelnek, részben azzal, hogy ebből következően adófizető állampolgárokról van szó. Bízom benne, hogy így most a különböző tárcáknál, az adott érintett két tárcánál megosztott ifjúságügy egyesítése is egy új lendületet ad ennek a területnek, tehát a korábban a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumban lévő ifjúsáspolitikai ügyeket és intézményeket is a mi tárcánkhoz fogjuk áthozni, és bízom benne, hogy ezzel erősebb tud lenni majd az ifjúsáspolitikai ügye.

Ha néhány szót mondhatok az előző időszakról. Éppen ebben a családfókuszban, a család megerősítésében itt azért különösen is a kormányzás második felében, hadd ne mondjam, a végén sikerült egy-két olyan intézkedést elfogadtatni és elfogadni, amelyek valóban a gyermeket nevelő és munkában álló dolgozó családoknak tulajdonképpen most már minden szegmensét érintik. Indítottunk egy olyan jövedelemsávval a családi adókedvezménynél, ami valóban az alsó jövedelmi rétegekben nem volt igénybe vehető. Ezt sikerült január 1-jétől kiterjeszteni. Tehát azt lehet mondani, hogy ma már bármilyen jövedelemnél egy, de különösen két-három gyermeknél jelentős megtakarítás, jelentős pénzmennyiség marad a családoknál, ha gyermeket nevelnek, hiszen ma már nemcsak a személyi jövedelemadó terhére lehet leírni az adóból vagy megtakarítani, megtakarítást elérni a jövedelemből, hanem az egészségügyi járulék terhére is. Ez egy jelentős előrelépés.

Ennek természetesen leginkább demográfiai céljai vannak, tehát népesedéspolitikai irányváltásra törekszünk, vagy mondjuk így, hogy a népesedéspolitikai trendet, ami Magyarországon a '80-as évek eleje óta negatív, tehát a '80-as évek eleje óta kevesebb gyermek születik, mint amennyien elhaláloznak, szeretnénk megfordítani. Ez egy jelentős intézkedés ebben az ügyben. Aztán a gyés, gyed rendszerének az átalakítása, annak a rugalmas igénybevétele, a diplomásoknál különösen annak a támogatása vagy ösztönzése, hogy minél hamarabb vállaljanak első gyereket vagy második gyereket, hogy még legyen idő a harmadik gyermek megszületésére. Itt nagyon komolyan támaszkodunk azokra a munkákra, amiket egyébként a Népesedési Kerekasztal és különösen is a túlságosan korán elhunyt Kopp Mária munkássága jelent ebben az ügyben. Úgy gondolom, hogy az itt mindenki előtt ismert, fontos feladat.

Ha a felzárkózási részére fordulok ennek a dolognak, ennek a családügynek, akkor azt a rendszert szeretnénk kiépíteni, hogy tulajdonképpen a születés pillanatától vagy még korábban, ahogy ezt annak idején Kodály Zoltán mondta, hogy hol kezdődik a gyermek zenei nevelése, az a születése előtt kilenc hónappal kezdődik, különösen is a hátrányos helyzetű családok körében fontos ennek a szempontnak a

figyelembevétel. Az a rendszer, amit európai uniós támogatásokból indítottunk el, és a „Biztos kezdet” gyerekházakkal 0-3 éves kor között már eléri azokat a fiatal anyákat, akiknek a várandóssága bizony sokszor a 14 éves kor környékére tehető, tehát magának a gyermeknevelésnek, a gyermekvállalásnak a tudatosabbá tételét érinti, ezek ma már azért több tízezer családot érnek.

Aztán pedig, ha eljutunk odáig, akkor a következő év szeptember 1-jétől a hároméves kortól kötelező óvodai ellátás igénybevétele fogja jelenteni azt a... Bízom benne, hogy ennek az lesz a következménye, ki lehet számolni években, hogy pontosan mikor is, hogy hatéves korban nem azzal a helyzettel kell szembesülnünk, hogy ma a leghátrányosabb helyzetű családokból jövő gyermekek közül minden második iskolaéretlen hatéves korban.

Ha nem akarjuk ezt a helyzet fenntartani, akkor szükséges az a hároméves kortól kötelező óvoda, ami azt jelenti - ezt nem győzöm hangsúlyozni -, hogy természetesen azoknál a családoknál, ahol úgy látjuk - és erre szakembergárda áll rendelkezésre, hogy ezt megállapítsa -, hogy a családban egyébként már egy-két gyermekkel otthon van az édesanya, vagy olyan körülmények vannak, hogy a gyermeknek nagyobbak a szocializációs meg civilizációs esélyei a családban, mintha egyébként ezt a kötelező óvodát venné igénybe, akkor természetesen lehetőség van a felmentésre ettől az intézkedéstől.

Az elmúlt négy évben 28 milliárd forintot fordítottunk bölcsőde- és óvodaépítésre. A bölcsődei férőhely hatezer új férőhellyel bővült, és 4800 korszerűsödött, és ilyen nagyságrendben sikerült óvodai helyeket is létrehozni, és aztán a szociális, ugyanakkor teljesítmény alapú vagy teljesítményre ösztönző segítség következő lépése után az az ösztöndíj-, az a támogató rendszer, amit az általános iskolában a hátrányos helyzetű világból jövő gyermekek számára kidolgoztunk. Ez egyszerre szociálpolitikai és oktatáspolitikai, köznevelés-politikai kérdés is.

Hogy mit fejlődött tudatosságban a magyar társadalom ebben az ügyben, talán érdemes visszatekinteni, mert ez a segélyrendszer átalakításában egy fontos szempont lesz. Ha jól emlékszem, 1999-ben vezettük be azt az intézkedést, hogy a családi pótlék egy részét megvonjuk azoktól a családoktól, akik egyébként nem járatták rendszeresen iskolába a gyermeküket. Aztán az utánunk következő kormány 2002-ben emberi jogi sérelmekre hivatkozva ezt eltörölte.

Amikor ezt azonnal első intézkedésként 2010-ben bevezettük újra az iskolákban, akkor semmifajta tiltakozást nem hallottunk. Az történt, hogy fél év alatt 40 százalékkal esett vissza az igazolatlan hiányzások száma. Tehát ez jelzi azt, hogy az a tudatosság, hogy az állam azért ad pluszsegítséget a rászoruló családoknak, hogy ezért ők cserébe valamit a saját maguk integrációjáért, fölemelkedéséért tegyenek, azért ez a gondolkör ma már elterjedtebb és magától értetődőbb, mint néhány évvel ezelőtt. Mi szeretnénk, ha ez még tovább menne. Az ösztöndíjrendszerünket is így építettük fel egyébként, hogy az iskolában bizonyos teljesítménynövekedéshez kötjük az ösztöndíjak rendszerét, és a segélyrendszer átalakításában is a kölcsönösségre törekszünk. Hogy ez mennyire felel meg egyébként, mondjuk így, a világtrendnek, aminek nem kell feltétlenül megfelelni, de azért Európában ez az, amit úgy hívnak, hogy conditional money, feltételekhez kötött támogatás, azért az egy elfogadott elv, és szerintem ezt az elvet tovább kell majd még erősíteni.

Említeném még azt az ügyet, amiben nem tettünk annyit, mint amit tennünk kellett volna, és szerintem itt még van tennivalónk, ez a megváltozott munkaképességű személyek ellátórendszerének az átalakítása. Tudatában voltunk annak, hogy bizony itt sok személyes sérelmet okoztunk, hiszen, ha egy rendszer kikapukat hagy vagy tudatosan ösztönöz egyébként támogatások, rendszerek igénybe vételére - tehát a korai nyugdíjra gondolok - egészségi alapon, akkor nem az



egyéneket kell hibáztatni, meg büntetni ezért, hanem a rendszert kell olyanná alakítani, hogy a foglalkoztatási rehabilitáció irányába mutasson. Itt szerintem nem teljesítettük az egész penzumot, de újra lehetőséget kaptunk arra, hogy folytassuk, ezért azt hiszem, hogy itt még határozottabban kell tovább menni.

Azért vannak olyan intézkedéseink ebben az ügyben, például a rehabilitációs kártya bevezetése, ami ezt a fajta munkáltatást támogatja. Itt jelentős előrelépés, több ezer céggel működünk együtt és több tízezer megváltozott munkaképességű ember foglalkoztatását tudjuk támogatni. Ebben az ügyben 2010 óta 43 500-ról 60 ezerre növekedett a támogatott foglalkoztatásban részt vevő fogyatékos vagy megváltozott munkaképességű emberek száma. Szerintem ez egy nagyon lényeges dolog.

A család- és az ifjúságpolitika mellett legalább olyan fontos az, ha valóban a generációk szolidaritását akarjuk erősíteni a jövő magyar társadalmában, akkor a nyugdíjakra és a nyugdíjasokra ne teherként tekintsünk, hanem úgy tekintsünk rájuk, hogy akik korábban az országot felépítették és életben tartották, sokszor a politikusok ellenére is, azok valóban a megérdemelt nyugdíjukat élvezni tudják, és legalább a vásárlóérték megőrzésére tudjunk törekedni. Itt a vállalatunkkal szemben, köszönhetően a nagyon alacsony inflációnak az elmúlt két évben, mondhatom azt, hogy nemcsak a vásárlóértéket őriztük meg, hanem körülbelül, nem egészen 4 százalékkal növekedett a nyugdíjak vásárlóértéke.

A Nők 40 programot, bízom benne, hogy mindenki egy nagyon komoly sikernek tartja. Mi magunk is meglepődtünk a számon, amikor összeraktuk ezt, hogy 4 év alatt 110 ezren vették igénybe a nők köréből azt a nyugdíjba vonulási lehetőséget, amit 40 év munkaviszony után nyújtottunk.

Fontos lépés volt a szociális ágazat területén a Szociális és Gyermekevédelmi Főigazgatóság létrehozása, ahol erősítettük az egyértelmű állami szerepvállalást. Minden szférában, az egészségügyi, a köznevelési és a szociális területen is végbement az a folyamat, hogy egy új munkamegosztásra törekszünk az önkormányzatokkal. Bizonyos ellátásokat ott hagytunk, ahol úgy gondoljuk, hogy a legjobb helyen vannak, viszont más ellátásokat állami fenntartásba vettünk, és egy, a minisztérium számára is új feladatot - korábban ilyen típusú intézményfenntartás nem volt egyik területen sem, most mind az egészségügyben, a becenevén a GYEMSZI fenntartásában és az SZGYF, a Szociális és Gyermekevédelmi Főigazgatóság, valamint a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ fenntartásában ezzel a formával próbálkozunk. Itt 178 intézmény működik ma ezen a 197, illetve sokkal több telephelyen egyébként, 316 telephelyen, ennek az igazgatóságnak a felügyelete alatt.

Tovább folytatódott részben európai uniós támogatással az úgynevezett kitagolás, a nagy létszámú intézményeink kiváltása támogatott lakhatás megvalósításával. Erre több milliárd forintot fordított a tárca.

És akkor még a szociális terület végén hadd mondjak valamit a segélyezési rendszer átalakításáról. Úgy alakítottuk át a segélyezési rendszert, így a szociális segélyt úgy illesztettük a közfoglalkoztatásban kapható bérhez és a minimálbérhez, hogy nyilvánvaló legyen ennek a munka világa felé ösztönző hatása. Első körben, ha nem megy másképp, állami programokba, állami foglalkoztatásba, de az állami foglalkoztatásnak is feltett célja - és ebből a szempontból az elmúlt évnek, az utolsó szakasznak a téli közfoglalkoztatása, úgy gondolom, hogy mindenképpen egy példamutató kezdeményezés, hiszen úgy sikerült 50 ezer embert bevonnunk a közfoglalkoztatásba, hogy hosszú évek után újra iskolapadba ülhetek, és olyan képzési programokat tudtunk nekik kínálni, amik olyan kompetenciákat fejlesztenek, és olyan képességeket erősítenek meg, olyan tudást adnak, hogy nagyobb eséllyel tudnak akár közfoglalkoztatottként, akár pedig a szabad munkaerőpiacon elhelyezkedni.

Ebben az 50 ezerben meg az egész közfoglalkoztatott világban 25 ezer olyan családról tudunk, ahol olyan férfiak vannak, akik 30-50 év között vannak, és életükben nem volt munkaviszonyuk. Szerintem ez egy jelentős civilizációs intézkedés, eltekintve ennek a gazdaságpolitikai vonatkozásaitól, mert ez sokba kerül az államnak első körben, de az, hogy egy ilyen bevonása történt ezeknek a családoknak, ez szerintem hosszú távú hatású lesz mindenképpen. Éppen ezért így próbáljuk a segélyezési rendszert a jövőben alakítani, hogy a természetben nyújtható ellátások arányát növeljük, a pénzbeli és a természetbeni ellátások nyilvántartásának a rendszerét pedig megerősítjük.

Azt hiszem, ez már egy közös tudás itt a bizottság régi tagjaival, hogy 2010-ben egy olyan rendszert örököltünk, ahol a magyar állam közigazgatási rendszerében sehol nem volt semmifajta nyilvántartás arról, hogy ma Magyarországon egy ember, egy család milyen jogosultsággal milyen összegű segítséget tud igénybe venni és milyen összegű segítségre jogosult az önkormányzatok, a különböző segítő intézmények, az állami intézmények világában. Az, hogy itt rendet tettünk, és ma már ez a rendszer elég jól működik, és van erre egy rálátásunk, szerintem a tisztességes, átlátható és igazságos ellátás irányában egy nagyon jelentős lépés.

Ha innen ugorhatok az egészségügyhöz, akkor itt is hasonló helyzettel találkoztunk. Talán már ebben a bizottságban is vagy ennek a bizottságnak az elődjében is elmondtam, hogy a magyar állam 25 évvel a rendszerváltoztatás kezdete után - a végét még nem látjuk pontosan - nem volt abban a helyzetben 2010-ben, hogy megmondja, hogy hány orvos dolgozik Magyarországon. Szerintem ennél nagyobb szégyent nem lehet mondani egy állami rendszerről. Ez részben a rendszer széttagoltságáról szólt; arról szólt, hogy orvosok különböző, három-négyféle munkaviszonyban is végzik a munkájukat, ezeket különböző jogcímenek és jogviszonyokban, és nem tudjuk megmondani, hogy hány orvos van Magyarországon. Nem beszélve arról, azt kellene megmondani, hogy hány orvosra van szükség egyébként.

Tehát azt gondolom, hogy a rendszernek a háttérben ugyan, de egy nagyon jelentős munkája ez, és Szócska államtitkár úrnak egyébként is az egyik kedvenc területe volt, úgy gondolom, hogy talán itt lépett legnagyobbat előre a rendszer, hogy ma olyan informatikai rendszerek és adatbázisok birtokában vagyunk, hogy az igénybe vett ellátások finansziális vonzatait, azokat az embereket, akik igénybe veszik és akik ezeket az ellátásokat nyújtják, ezt a gyógyítást végzik, azokra is sokkal világosabb képünk van a számok tekintetében, mint ahogy ez korábban volt.

A Semmelweis-tervnek az egyik leglényegesebb és talán legsikeresebb ága a gyógyszerellátásban való határozott állami fellépés volt, ami százmilliárdos nagyságrendben spórolt úgy a gyógyszerkasszájának, hogy egyébként nem emelkedtek, sőt bizonyos területeken csökkentek a gyógyszerárak, és még a gyógyszergyártók és -forgalmazók fenyegetését sem kellett beváltaniuk, hiszen sikerült velük megegyezni annak az új rendszernek a működtetésében.

A rendszer átalakításában az állami fenntartásba vétel talán azért lehetett - mondjuk így - súlyosabb feszültségektől mentes - az öndicsérettel nyilván óvatosabb lennék -, mert hogy közben jelentős, hogy ne mondjam, brutális mennyiségű pénz érkezett az európai uniós fejlesztésekkel ebbe a rendszerbe, 300 milliárd forint. Itt összesen több mint négyszáz uniós fejlesztés zajlik, ha jól kiszámoltam, minden második kórházban Magyarországon történt valamifajta uniós fejlesztés.

Itt azért elmondanám a rendszerhibát is, amit részben örököltünk, hiszen azzal szembesültünk, hogy a 2007 környékén eldöntött fejlesztéseken komolyabb változtatást már nem tudunk eszközölni, és ezért tulajdonképpen kényszerpályákra is kerültünk, és nagyon nehéz volt úgy elindítani ezeket a fejlesztéseket, számos esetben

súlyos kérések is voltak, hogy azok valóban a legjobb és legkiegyensúlyozottabb formában történjenek, és illeszkedjenek abba az egészségügyi, népegészségügyi koncepcióba, amit mi fontosnak tartunk.

Ezért van az, hogy annak a rendszernek az erősítésére már tettünk ezen a területen is komoly lépéseket, hiszen a háziorvosi rendszer, az alapellátás finanszírozásában kétszer is léptünk aránylag jelentőset, a lehetőségeinkhez képest mindenképpen, de kevesebb figyelem esett erre az alapellátásra, ezen belül a háziorvosi ellátásra. Úgyhogy a következő négy évnek ez a nagyon komoly feladata, az, amit úgy szoktunk megfogalmazni, hogy minél kevesebb embernek kelljen eljutni a kórházig a járóbeteg-ellátáson keresztül. Az, hogy a háziorvos ne csak egy továbbutaló meg gyógyszerfelíró instancia vagy intézmény legyen, hanem ott valóságos gyógyítás tudjon történni, részben finanszírozási kérdés, részben pedig eszközállomány kérdése, hogy úgy szereljük föl a háziorvosi praxisokat, úgy támogassuk - vannak erre már nagyon jó példák egyébként, éppen a hátrányos helyzetű térségekben, azt hiszem, Fehérgyarmaton adtam át egy ilyen háziorvosi központot -, olyan műszerekkel lássunk el több háziorvosi praxist együtt, hogy valóban az alapvizsgálatokat és az alapgyógyításokat ott el tudják végezni. Ebben az ügyben mindenképpen tovább fogunk lépni.

A praxisváltási program egy nagyon fontos program volt, hogy ne múljon azon a háziorvosi ellátás és a háziorvosok magas átlagéletkora, hogy nincs kinek odaadni a praxist, mert nincs vásárlóerő. Ehhez komoly hitelforrásokat biztosítottunk a következő generációnak, és ezzel egyébként az elmúlt években csökkent is a háziorvosok átlagéletkora.

Egy másik komoly fejlesztés volt az Országos Mentőszolgálat fejlesztése. Ezek mind továbbmennek egyébként, amikről beszéltem, hiszen ezek a beruházások nem választási ciklusokhoz igazodnak. Itt az új mentőautó-beszerzések azt jelentik, hogy az év végére az egész mentőautó-állomány egyharmadát vadonatúj autókra fogjuk lecserélni.

Lényeges dolog még az Eurotransplanthoz való csatlakozásunk.

Azt gondolom, hogy a béremelésről is kell ejteni néhány szót, hiszen a béremelés egy jelentős eszköz a tekintetben, ami mindannyiunknak a közös gondja, amit úgy hívnak egész Európában, és a közhiedelemmel ellentétben a tőlünk nyugatra lévő országoknak is súlyos gondja, amit úgy mondanak, hogy brain drain, az agyelszívás, ami különösen is a kvalifikált munkaerőre vonatkozik. A kutatás-fejlesztésben ez ma már súlyos problémája Németországnak, Franciaországnak az Egyesült Államok viszonylatában, és ahogy keletebbre megyünk, megy lejjebb - mondjuk így - a képzettséggel kapcsolatban az a szint, ahonnan már érdemesebb nyugaton dolgozni, mint keleten vagy a saját országunkban. Tehát itt a béremelés ebből a szempontból is egy nagyon fontos dolog.

De nem győzöm hangsúlyozni, hogy az ilyen típusú vendégmunkásságnak egyrészt vannak pozitív hatásai is, hiszen azért jelentős a visszatérők aránya, és az ott szerzett tapasztalatokat itthon tudják hasznosítani. Ez az egyik része a dolognak. A másik része pedig az, hogy akkor, amikor a nyugdíjkorhatárt megpróbáltuk szigorúbban venni, mint ahogy ezt eddig vettük a magyar rendszerben... Ez is egy ostoba szociálpolitikai intézkedés volt, talán érthető. Nem tudom, hogy ostoba volt-e, de mindenképpen a rendszer hatékonysága ellen hatott, hogy bekalkuláltuk az idősebb, egészségügyben dolgozóknál a nyugdíjba elmenetelt és az amelletti továbbdolgozást, hogy így tudunk talán a két bérből kihozni annyit, ami egyébként járhatna alapszinten is. Ezen próbáltunk változtatni ennek az átláthatatlansága miatt is, és részben amiatt, hogy megnyissuk azokat a pályákat a fiatal orvosok előtt, amelyek számukra egyfajta karrierperspektívát is tudnak jelenteni Magyarországon.

Ebből a szempontból úgy gondolom, hogy a rezidensek fizetésének növeléséből, ezeknek a pályáknak a megnyitásából, de a rezidensekkel kapcsolatos ösztöndíjából, abból a nettó plusz 100 ezer forintból és a gyermekorvosok speciális ösztöndíjából következik az, hogy -mondjuk így - az elvándorlás, vagy az elvándorlás szerintem nem olyan jó szó, a vendégmunkás-kiáramlás mértéke mindenképpen jelentősen csökkent.

Itt egy átgondolandó feladat a jövőben annak a szakképzési rendszernek az átalakítása, ami az egészségügyi szakközépiskolákat, az ápolónő-, védőnőképzést jelenti, hogy hogyan tudjuk itt is erősíteni a duális rendszert, tehát hogy nagyon hamar elkezdenek munkahelyen tapasztalatokat szerezni ezek a fiatalok, és hogyan tudjuk ezt az új szakképzés rendszerébe beépíteni, együttműködve a kamarákkal. Ez a következő négy év feladata lesz.

Gyógyszerügyben egy sajátos kísérletbe fogtunk. Szerintem ilyenre még nem nagyon vállalkoztak azok az országok, amelyek a privatizációt elindították a gyógyszerterek területén. Megpróbáljuk azt a rendszert fölépíteni, amelyben lehetősége van újra a praxist, a gyógyszertereket kiszolgáltatónak, magának a gyógyszerésznek jelentős befolyást szerezni, tulajdonrészt szerezni abban a patikában, amelyben dolgozik. Ez az ellátás színvonalát tudja garantálni és erősíteni. Itt az utolsó pillanatban léptünk, és ez még egy kezdeti intézkedés, de bízunk benne, hogy elindult egy olyan folyamat, amiből majd ennek a kultúrának a megtartása és az erősítése következik, hiszen a népegészségügyben, a felvilágosító programokban, az egészségtudatos programokban ezeknek a gyógyszerészeknek legalább olyan fontos szerepe van, mint egyébként az orvosoknak és más egészségügyi dolgozóknak.

Amit egy igen lényeges dolognak tekintek, azok a népegészségügy területén tett lépések. Itt a dohányzás visszaszorítása. Én most arról a területről beszélek, ami hozzánk tartozik. Annak az adórendszernek az elindításával és erősítésével, hogy a népegészségügyi termékadókat, mondjuk, az egészségre káros élelmiszerek és más élvezeti cikkek tekintetében az innen befolyó pluszforrásokat az egészségügyre fordítsuk. Mint ahogy egyébként a kultúra területén is abban a helyzetben vagyunk, hogy a kultúráért is felelős miniszter nem tudja, hogy örüljön-e annak, hogy egyébként a pornográfiaadó folyamatosan növekszik Magyarországon, mert ez azt is jelenti, hogy az is növekszik, amit adóztatunk, de ez azt jelenti, hogy folyamatosan a magas kultúrába magasabb összegeket tudunk áramoltatni. Szerintem ezek jó keresztkapcsolatok, mert így nemcsak az adózásról van szó, hanem egyfajta üzenetet is hordoz a társadalom felé, ha mi úgy gondoljuk, hogy ezeknek a káros szereknek az adója egyébként arra kell fordítódjon, hogy másokat megóvjunk ezeknek a szereknek a káros hatásától, az egészségkárosítástól. Itt a transzszírsavakat, amiket őszintén meg mondom, én is két évvel ezelőtt tanultam meg Szócska Miklóstól, már nem is merném hangosan említeni.

Aztán a népegészségügyi programok része nagyon széles - itt egy kicsit elkéstünk, de azért mégiscsak beindult az utolsó fél évben az a szűrőprogram az élet legkülönbözőbb területein, ami ma nagyságrenddel több embert ér el, mint ahogy korábban elért, és a védőoltások rendszerét is kibővítettük ezen a területen.

Ha megengedik, akkor néhány szót még mondanék az ifjúságról. Az előbb említettem, hogy szeretnénk összerelni ehhez a tárcához, ehhez a külön államtitkársághoz az ifjúsággal kapcsolatos programokat. Itt legalább olyan fontos az ifjúsági szervezetekkel való partneri kapcsolattartás. Erre kialakultak az elmúlt négy évben a megfelelő szervek, mint egyébként az ifjúsági garanciaprogram végrehajtása. Itt elsősorban a fiatal diplomások munkához jutásához a vállalkozó kedv elindítására gondolok, amit természetesen a gazdasági minisztériummal együtt fogunk végezni.

Akik olvasták a drogstratégiánkat, azok kevesen lehetnek itt, mert drogstratégiája nincs ma már Magyarországnak, hanem drogellenes stratégiája van,

ami szerintem a címben is egy fontos üzenet. Ezen a területen is szeretnék továbblépni, ez is az ifjúságpolitikához fog tartozni, a drogellenes stratégia végrehajtása.

Első körben ennyit szerettem volna elmondani. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Most jönnek a képviselői hozzászólások és kérdések. A sorrend úgy lesz, hogy egy ellenzéki, egy kormánypárti hozzászólás.

Először Korózs Lajos képviselő úr jelentkezett.

### **Hozzászólások**

KORÓZS LAJOS (MSZP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a lehetőséget. Miniszter Úr! Nagyon boldog vagyok, mert ilyen tökéletesen működő tárcája Magyarországnak a rendszerváltás óta nem volt. Nagyon sok szép eredményről számolt be. Én igyekszem nagyon rövid lenni, hogy másoknak is lehetősége legyen.

Nyilván ön forgatja azokat a szakmai anyagokat, amelyeket részben a Társi, részben a KSH, de ahogy hallom, tegnap a Gallup publikált. Ha cinikus lennék, megkérdezném: miniszter úr, járt-e otthon mostanában? Járt-e Ózdon? De nem vagyok cinikus, ezért csak utalok rá. Szerintem a rendszerváltás óta ilyen szegénység ebben az országban soha nem volt, mint most. A II. világháború óta ennyi szegény gyerek nem volt ebben az országban, mint most.

Nézze, elég lenne csak megkérdeznem azt, hogy mit tervez a szegénység csökkentése, az egyenlőtlenségek csökkentése érdekében, és akkor így elég is lenne mára. De mégis, hogy egy kicsit árnyaljam ezt az egész helyzetet. Ugye, ön tudja azt, miniszter úr, hogy az egyenlőtlenségek most már oly magasak és az elmúlt négy évben oly mértékben növekedtek - 2010-ben, azt hiszem, hogy 7,2-szeres volt a legalacsonyabb jövedelmi tizedben élők és a legmagasabb jövedelmi tizedben élők jövedelme között a különbség. Most ez eléri a 10-et. Erre nem lehet azt mondani, hogy elmúlt nyolc év. Eléri a 10-et. Két hét múlva publikálja a KSH az új létminimumadatokat. Kíváncsian várom.

A legalacsonyabb jövedelmi tizedben élő egymillió ember jövedelme nemhogy nem nőtt, csökkent. Nagyságrendekkel csökkent az elmúlt négy év alatt. 2010-ben 310 milliárd forint volt, ez is borzalmasan kevés. És ez lement 250 milliárdra. A nyomor nőtt, miniszter úr.

Azt tetszett volt mondani, hogy a segélyezés átalakítása a munkaerőpiac felé terelte az embereket. Hát ne beszéljen már butaságokat, miniszter úr! Hát mélyítette csak a nyomort! Hát attól, hogy valakinek leveszik a segélyét több ezer forinttal, attól nem lesz több munkahely, attól nem szerez még egy szakmát magának! Csak több lesz az éhező gyerek. Több lesz a kifizetetlen számla.

A másik dolog, amiről szeretnék kérdezni; vesszőparipám a nyugdíjügy. Abban egyetértünk, hogy a generációk közötti együttműködésre soha nem volt akkora szükség, mint most. De hát azt azért be kell látni, hogy minden korhatár alatti nyugdíj eltörlése az évszázad legnagyobb bűncselekménye volt a társadalombiztosítási nyugellátás rendszerében. Nekem ne mondja azt senki, hogy 40, 42, sokszor 44 év ledolgozott idő után, csupáncsak azért, mert merev korhatárról lehet csak elmenni 2012. január 1-jétől nyugdíjba; 44 év ledolgozott idővel nem lehet nyugdíjba menni ma Magyarországon, feltéve, ha nő valaki. Ilyen diszkriminatív intézkedésre, amely csak a nőknek teszi lehetővé a negyven év után való nyugdíjba vonulást, hát én azt gondolom, hogy erre se volt nagyon példa a rendszerváltás óta. Szóval azt kérdezném, hogy tervezik-e valamilyen korhatár alatti nyugdíj bevezetését, mert éppen ideje lenne.

Nagy dirrel-durral két és fél évvel ezelőtt azt mondták, hogy azért kell megszüntetni a magánnyugdíj-pénztári rendszert, mert garantálva lesz az állami nyugdíjrendszerben mindenkinek a nyugdíja, és amit ott megtakarított, azt egyéni számlán jóvá fogják írni. Miniszter úr, hogy áll az egyéni számla bevezetése?

Miniszter Úr! Van egy elfogadott törvényünk a szociális temetésről. Egyetért ön ezzel? Jövő év január 1-jével be fogják vezetni.

A következő kérdésem. Az univerzális ellátások mértékét kívánják-e emelni? Négy év alatt értéküknek körülbelül 25 százalékát elveszítették ezek az ellátások. Nem emelkedett a családi pótlék, nem emelkedett a gyés, nem emelkedett a minimálnyugdíj mértéke.

Egyszer arról beszélt miniszter úr - a következő kérdésem erre vonatkozna -, hogy be fogják vezetni a szociális szakmában az életpályamodellt. Mondjon már erről nekem valamit! Mi lesz ennek a tartalma? Kire lesz érvényes?

Mondjon már néhány mondatot arról, miniszter úr, hogy áll az országos fogyatékosügyi program végrehajtása!

Tegnap lépkedek az interneten - egészségügyre térnék rá -, hát borzalmas, hogy miket olvastam rajta. *(Az elnök a pohara megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Hatvannyolcezer ember vár műtetre, csípőprotézisre, 8500 ember, több mint hatszáz nap, térdprotézisre 864 nap. Külföldi munkavállalásra az első négy hónapban hatósági bizonyítványt többen kértek, mint az elmúlt évben összesen. Lehet, hogy most már vendégmunkásnak fogják az elvándorlást nevezni, de attól ez még csak elvándorlás. Lassan nem lesz altatóorvos az országban, nem lesz fogorvos az országban, nem lesz gyerekorvos az országban...

ELNÖK: Képviselő Úr! Legyen szíves, fejezze be!

KORÓZS LAJOS (MSZP), a bizottság alelnöke: Mit akar tenni...

ELNÖK: Letelt az ideje.

KORÓZS LAJOS (MSZP), a bizottság alelnöke: ...ennek érdekében, hogy ezek az áldatlan állapotok megszűnjenek a várólisták rövidítésével? Mit akar csinálni a kórházak adósságállományával, miniszter úr?

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Jelentkező? *(Kovács Sándor jelentkezik.)* Kovács képviselő úr!

KOVÁCS SÁNDOR (Fidesz): Tisztelettel köszöntöm, miniszter úr. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Azt gondolom, az évek alatt volt vidéki polgármesterként tapasztalhattam, hogy a közétkeztetésben történt változások pozitív irányban mozdultak el abból a tekintetből is, hiszen az alapanyagokkal közvetlen a közkonyhákra, a közétkeztetésbe való bevonásra kerültek ezek a lehetőségek. Azt gondolom, hogy a Start-munkában megtermelt alapanyagok is hozzájárultak az egészséges helyi termékek felhasználásához és ezáltal az egészséges gyermekétkeztetéshez, közétkeztetéshez. De ezenkívül úgy tudom, hogy ajánlást sikerült elfogadni a recepturában a só, cukor és egyéb adalékanyagok témájában. Summa summarum, miniszter úr, milyen lesz a következő években a közétkeztetés? Ezt szerettem volna megkérdezni.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Szabó Timea képviselő asszonyé a szó.

SZABÓ TIMEA (független): Tisztelt Miniszter Úr! Köszönjük a beszámolót. Folytatnám akkor, ahol képviselőtársam abbahagyta, csak egy kicsit más előjellel, és visszatérnék valóban a Gallup utolsó felmérésére, de említhetném az Eurostat felmérését, a Világbank felmérését, a KSH felmérését a szegénységi adatokkal kapcsolatban. Tehát egészen katasztrofális valóban a helyzet. Pontosan tudjuk, hogy több mint százezer gyermek éhezik ma Magyarországon.

Azt, hogy milyen jól sikerült átalakítani a gyermekétkeztetést és a közétkeztetést, bizonyára viccnek szánta képviselőtársam, ugyanis pontosan tudjuk szintén hivatalos adatokból, hogy a 600 ezer rászoruló gyermek helyett 110 ezer jut az ellátáshoz, részben azért, mert úgy alakították át a nyári gyermekétkeztetés rendszerét is, hogy egyszerűen nem felelnek meg, nem tudnak az önkormányzatok megfelelni a pályázati feltételeknek, többek között annak, hogy 30 százaléka az élelmiszereknek helyből származzon, illetve annak, hogy saját főzőkonyhája legyen minden intézménynek. Tudjuk, hogy ezek több millió forintos beruházások, és ezt egyszerűen nem tudják megcsinálni.

Tervezi-e miniszter úr, illetve a minisztérium ennek az átalakítását? Ahogy az Együtt-PM korábban javasolta, illetve elmondta, 18 milliárd forintba kerülne összesen a közétkeztetés átalakítása úgy, hogy kiterjesztve azt a nyári étkeztetésre, illetve a hétvégi étkeztetésre, hogy teljesen felszámoljuk a gyermekéhezést. Van-e ezzel kapcsolatban bármilyen terv?

Említette miniszterjelölt úr a családügyi államtitkárságot, ha jól mondom a nevét. Nem tudom, hogy ennek pontosan mi lesz a neve. Kik fognak idetartozni? Ugyanis most a család definíciója nem teljesen világos, illetve nem tudjuk, hogy ez most csak a házastársi viszonyban élőkre vonatkozik és ott a gyerekekre vagy az egyéb együttélési formában élő családokra is. Példaként említeném, pont az én javaslatomat tárgyalta múlt héten a bizottság, és az Ab-döntés kapcsán, hogy nem lehet gyermek és gyermek között különbséget tenni családi pótlék megállapításánál, az volt a válasz, hogy majd a kormány be fog nyújtani egy olyan javaslatot az év végéig, ami ugyan ezt korrigálja, és majd eleget tesz az Ab elvárásainak, de ki kell szűrni a visszaéléseket az együttélési formáknál. Kíváncsian várom, hogy aki mondjuk csak papíron házas, azt hogy fogják akkor ellenőrizni, hogy ők valóban házastársként élnek-e együtt. De ez egy másik kérdés.

Miniszter úr, másik téma. Nincsenek női miniszterjelöltek, ez rettenetesen elkeserítő, és nem is lesznek valószínűleg női miniszterek, hiszen tudjuk, hogy a jelölteket minden bizonnal elfogadják. Mi a véleménye erről miniszter úrnak, illetve miniszter úr tervezi-e legalább női államtitkárok kinevezését kulcspozíciókra? Ezt én nagyon fontosnak tartanám.

Tervezi-e a kormány - itt már érintettük - a gyes és a családi pótlék megemelését, illetve indexálását? Ezt javasoltuk mi is korábban.

Szociálpolitikánál még említette miniszter úr, hogy a nem pénzbeli ellátások köre bővül. Asztalon volt korábban a szociális kártya bevezetése. Ezt tervezik-e még? Mi ezzel a helyzet? Illetve lesz-e a kormánynak szociálpolitikai koncepciója? Volt nemzeti szociálpolitikai koncepció 2011-ben, ezt a kormány a végén nem tárgyalta. Azóta nem hallottunk erről.

Miniszter úr, a rokkantakkal kapcsolatban itt említette, hogy személyes sérelmek is voltak. Én azt hittem, hogy úgy fejeződik majd be a mondat, hogy azok voltak a személyes dolgok, hogy lecsalózta a miniszterelnök úr a komplett rokkanttársadalmat Magyarországon, de ez csak egy félmondat. Azért itt a felülvizsgálatok nem egészen váltották be a hozzájuk fűzött ígéretet. 2011-ben

2,2 milliárdot takarítottak meg a várt 12 milliárd helyett, 2012-ben 88-ból 24-et. Sehol nem tart tulajdonképpen ez a felülvizsgálat. Nyolc orvos helyett négy orvos végzi. Ezzel terveznek-e valamit, hogy azt a hiányt pótolják? Mi lesz azzal a 10 százaléknyi rokkanttal, akik semmilyen ellátásban nem részesülnek, vagy ha nem is tudnak visszatérni, mert a 40 százalékos küszöb alá esnek, de mondjuk a 33 százalék fölött vannak?

Miniszter úr, kérdezném még itt az egészségügy kapcsán, hogy az Uzsoki-modellel kapcsolatosan tanulságok vannak-e, és tervezik-e, hogy azt kiterjesztik. Illetve a megszorításokkal kapcsolatban sok száz milliárdot kivont a kormány az egészségügyből. Tervezik-e, hogy ezt visszateszik valamilyen formában az elkövetkezendő négy évben? A várólistákkal kapcsolatban egyébként én is kíváncsian várom miniszter úr válaszát.

A hajléktalansággal kapcsolatban. Rohamosan nő a hajléktalanok száma Magyarországon. Ezzel kapcsolatban kimondottan az ellátásra vonatkozóan - most a büntetőjogi szigorításokat kevésbé tartom itt ebben a bizottságban relevánsnak - milyen ellátási fejlesztés van esetleg tervezetben, vagy van-e tervezetben a minisztériumban?

A parlament a múlt őszi ülészakájában tervbe vette a társadalmi felzárkóztatásról szóló törvényt. Ez a törvény meg fog-e születni, és ha igen, mikor, mit fog ez tartalmazni, illetve hogyan értékeli miniszter úr a felzárkózás eddigi megvalósulását? A Roma Integráció Évtizede Titkárság által koordinált civil jelentés elég sok hiányosságot és elmaradást fogalmazott meg. *(Az elnök a pohara megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* Készül-e a kormányzat valamiféle korrekcióra?

Egy kérdést hadd tegyek fel, tudom, hogy ez miniszter úr szívügye, az egyházakkal kapcsolatban. Hölvényi államtitkár korábban azt ígérte, hogy a kormány létrehoz egy alapot, hogy segítse az egyházi státuszuktól megfosztott egyházi közösségeket anyagi hátrányuk kapcsán és egyéb hátrányokkal kapcsolatban, ám ennek részleteiről nem hallottunk még nagyon sokat azóta. Ezzel kapcsolatban mi a helyzet, illetve mikor fogja biztosítani a kormány a korábbi státuszuktól megfosztott vallási közösségeknek a normális működést? Sajnos itt az Ab hozott egy döntést az 1 százalékkal kapcsolatban is, de egyszerűen itt a regisztrálás megghiúsult, megtagadták a regisztrációt...

ELNÖK: Képviselő asszony, legyen szíves.

SZABÓ TIMEA (független): ...ezért a NAV a felajánlásokat érvénytelennek nyilvánította.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kormánypárti oldalról Tapolczai képviselő úr!

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(A hozzászólását jelnyelvi tolmács segítségével teszi meg.)* Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Mindannyian tudjuk, hogy a fogyatékosügy, az esélyegyenlőség, az egyenlő esélyű hozzáférés, az akadálymentesítés rengeteg területet érint, kezdve az ifjúságtól a családig, az egészségügyig, az oktatásig és a foglalkoztatásig. Említette az eddig megtett intézkedéseket az ellátórendszerrel kapcsolatban, továbbá mindannyian azt is tudjuk, hogy a fogyatékos területen milyen intézkedések történtek. Például a gépjárműszerzési támogatás bevezetése, ennek a megnövelése, vagy a hallássérültek számára az úgynevezett Kontakt jelnyelvi videótolmács-szolgáltatás bevezetése, ami által most



már 700 ügyfél napi 130 hívást tud bonyolítani a tolmácsszolgálaton keresztül. És még sorolhatnám a megtett intézkedéseket, a rehabilitációs központok kiépítését.

Ezzel kapcsolatban nem az a kérdés, hogy folytatjuk-e, hanem inkább az lenne a kérdésem, hogy van-e olyan terület, vagy van-e olyan projekt vagy olyan cél, ami esetleg új irányt mutat ezeken a területeken.

Egy picit válaszolnék Szabó Timea képviselőtársamnak is. Az nem igaz, hogy a kormány „lecsalózta” a rokkantak társadalmát (*Szabó Timea: A miniszter úr...*), hanem azt mondta, hogy ki kell szűrni az esetleges csalókat. De a rokkant társadalmat nem csalózta le. Tehát azért pontosítsunk.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Most a Jobbik képviselői közül az első jelentkező következik, Novák Előd alelnök úr.

Parancsoljon!

NOVÁK ELŐD (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Nagyon sok mindenben nem értünk egyet, azonban én most mégis igyekszem azokra a kérdésekre összpontosítani, amelyekben talán megtalálhatjuk a közös nevezőt, és talán még együtt is tudunk működni. Ez pedig talán a népesedéspolitikának néhány eleme.

Nagyon örülök, hogy Kopp Mária-ra és munkásságára pozitívan hivatkozott itt most, annál is inkább, mert ő egyébként itt, a Népesedéspolitikai albizottságban is kifejthette a gondolatait az Országgyűlés keretében is az elmúlt ciklusban. Bízom benne, hogy az új ciklusban is létrejöhét itt bizottságunkon belül a népesedéspolitikai albizottság, és teret tudunk adni akár az általa alapított három királyfi, három királylány mozgalom munkásságának. Hiszen neki köszönhető például az előző ciklusnak talán az egyetlen öszpárti nyilatkozata, amit ők fogalmaztak meg, és az összes parlamenti párt aláírt, pontosan egy népesedéspolitikai fordulat érdekében.

Azonban fontos volna, hogy az ilyen kiáltványok után érdemi intézkedések is történjenek, így a mai bejelentését, miszerint a szociális államtitkárságtól külön létrejön egy családügyi és ifjúsági államtitkárság, mindenképpen üdvözölni tudom.

Nagyon örülnék, ha Révész Máriusz, korábbi családpolitikai vagy talán még jelenlegi kormányzati családpolitikai tanácsadó javaslatait is megfontolnák. Különösen azokat, amiket esetleg még a nyilvánosság előtt el sem mer mondani, hogy ne legyen kellemetlen, hogy a kormányzat nem lesz rá nyitott, de még a nyilvánosság előtt elhangzott javaslataik között is van számos megvalósítandó, ami még várat magára.

Kérdésem, hogy mindezek fényében szeretne-e egy kormányokon átívelő népesedéspolitikai minimumot, mert azt gondolom, hogy ebben a kérdésben rendkívül fontos lenne, hogy a magyar családok tudjanak tervezni. Tehát az, hogy a választások közeledtével - lehet, hogy egy kicsit rosszmájú vagyok, de mégis így érzem, hogy ekkor vezették be például a gyed extrát. Én hitelesebbnek tartanám, és azt gondolom, tervezhetőbb volna a családok számára, és korrektebbnek tartanám, ha megpróbálnánk egy népesedéspolitikai minimumot az ellenzéki pártokkal együtt kialakítani, amit tudunk ígérni a választóknak, kormányokon átívelően is.

Kérdésem, hogy egyetért-e azzal, hogy Magyarország legsúlyosabb problémája a népességfogyás. Tehát nem az a kérdésem, hogy az egyik legsúlyosabb, hanem az a kérdésem, hogy egyetért-e azzal, hogy a legsúlyosabb probléma Magyarországon a népességfogyás, mert a Jobbik kerekperek ezt így fogalmazta meg.

Végül néhány javaslatom is volna, ezzel kapcsolatban lennék kíváncsi az álláspontjára, hogy a következő négy évben, illetve reményeink szerint akár a

következő egy évben megvalósíthatónak tartja-e, amiket a Jobbik szorgalmaz. Elsőként az áfacsökkenést a gyermekneveléshez szükséges cikkek esetében. Itt radikális mértékű, legalább 5 százalékra csökkenő áfacsökkenésre van szükség, ha az Európai Unión belül, kívül kívánnak maradni, akkor eddig lehet lemenni. Azt gondolom, ez egy olyan biztonságos gyermekvédelmi módszer, amely a direkt kifizetések helyett támogatná a valóban az utódokhoz kerülő cikkel útját.

A másik kérdésem az otthonteremtésre vonatkozik, hiszen a fiatalok kivándorlása elleni küzdelem során is felhasználható volna, és hiába sikerül akár a népességfogyást megállítani a születések tekintetében, ha közben elvándorolnak felnőve. Tehát rendkívül fontos volna egy államilag támogatott otthon és bérlakás-építési, illetve -vásárlási program bevezetése. Számíthatunk-e erre?

Szeretnénk továbbá a szociális kártya intézményének bevezetését is, hiszen így a gyermekek nevelésére szánt pénz valóban a gyermekekhez juthatna el, és nem pedig a gyermeknevelést nem érintő szülői igényekre vagy szenvedélyekre fordítódna. Nem mellesleg azért egy szociális bolthálózatban kizárólag magyar termékekre lehetne ezt levásárolni esetleg, tehát ezáltal a magyar vállalkozások és az ipar fejlesztését is elősegíthetné, így teremtve akár munkahelyeket is.

Indokoltnak tartanám, és kérdezem, hogy ön is indokoltnak tartja-e a személyi jövedelemadó családi kedvezményének, egy kiváló intézménynek a kiszélesítését a tekintetben, hogy ezt igénybe is tudják venni a jelenlegi jövedelmi viszonyok között a magyar családok. Tudom, hogy előrelépés történt az idei évben, azonban ez még mindig kevés. Tehát rengeteg olyan új adónemet lehetne bevonni ebbe a kérdésbe államilag, ami által igénybe tudnák valóban venni a családi kedvezményt teljes mértékben, nem csak személyi jövedelemadóból.

Indokoltnak tartja-e, hogy több anyabarát munkahelyet hozzunk létre? Ha megnézzük, hogy az Európai Unióban átlagosan kétszer, háromszor, néhol négyszer több anya dolgozhat részmunkaidőben, mint hazánkban, és ha ehhez még hozzávesszük az óvodai és főleg a bölcsődei férőhelyek hiányát - hiszen, mondjuk, Magyarországon a kistérségek egyharmadában csak egyetlen bölcsőde van, az egyötödében pedig egy sincs -, akkor nemhogy szükségesnek tart-e ezekben az ügyekben változtatást, hanem terveznek-e, fognak-e változtatni egyértelműen, vagy pedig más egyéb fontos dolgok háttérbe szorítják ezeket az intézkedéseket a kormányon belül? Ezért is volt egyik első kérdésem, hogy a legfontosabb problémának tartja-e a népességfogyást.

Indokoltnak tartanám és kérdésem, hogy ön is annak tartja-e a családtámogatási rendszert is a nyugdíjrendszerhez hasonlóan inflációkövetővé tenni, mert azt gondolom, így volna korrekt és kiszámítható, tervezhető, inflációtól függetlenül.

Indokoltnak tartja-e valamiféle lombikbébiprogram bevezetését, hiszen a meddőség népbetegség, ezt azért láthatjuk, és támogatni kellene azokat, akik ilyen nehézségek ellenére is megpróbálnak gyermeket vállalni. Ezáltal több ezer gyermek is születhetne, nem mellesleg. *(Az elnök a pohara megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*

Volna még jó néhány javaslatom, de az idő rövidsége miatt most megköszönöm, ha ezekre is válaszol.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kormánypárti oldalról kíván-e szólni valaki? *(Jelzésre:)* Dr. Bene Ildikó!

DR. BENE ILDIKÓ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Bizottság! Én egy területre szeretnék fókuszálni, ez pedig a népegészségügy helyzete.

Miniszter úr a beszámolójában jó pár dolgot elmondott, és azt is tudjuk, hogy az elmúlt években valóban nagyon fajsúlyos és nagyon komoly lépések történtek, és az is biztos, hogy a születéskor várható élettartam növekedett mind a hölgyek, mind a férfiak tekintetében, de tudjuk, hogy ha az Európai Unió átlagát nézzük, akkor bizony nagyon komoly lemaradásaink vannak. És azt is tudjuk, hogy a népegészségügy területén meghozott lépések nem a következő évben fogják meghozni az eredményüket, hanem bizony ez sok-sok éves, azt mondhatjuk, hogy évtizedes munka eredménye lehet.

Nyilván azokkal a területekkel, mint a mindennapos testnevelés, az alapellátás fejlesztése, gondolkodhatunk együtt. Illetve azt is tudjuk, hogy Magyarországon sajnos a szűrési hajlandóság nagyon alacsony, és nagyon sok meggyógyítható fiatal nőt veszítünk el, mondjuk, méhnyakrákban, ami időben fölfedezve gyakorlatilag százszázalékosan gyógyítható. Itt is valóban történtek komoly lépések, ahogy ezt miniszter úr a beszámolójában, illetve előzetesen ezt számunkra elmondta, viszont úgy gondolom, hogy ahhoz, hogy ezeket a mutatókat javítani tudjuk, további komoly lépésekre van szükség.

Nekem annyi kérdésem van, hogy milyen lépéseket és milyen további terveket, programokat várhatunk az elkövetkezőekben.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Bangóné Borbély Ildikó! Így jön ki a sorrend, képviselő asszony.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Próbálok nagyon gyors lenni, mert nagyon sok mindent szeretnék mondani.

A demográfiával kezdeném. Történelmi mélypontra volt az elmúlt négy évben Magyarországon a születésszám. Soha ilyen alacsony még nem volt. Nem igazán sikerült, nem úgy tűnik, hogy az egykulcsos adó és az állítólagos gazdasági fellendülés hozta meg a szaporodási kedvet a magyar emberekben.

Matolcsy György már az egykulcsos adó bevezetésekor ajzószernek vélte ezt az intézkedést, amely majd szaporodási kedvet fog hozni a magyar társadalomban, utána Orbán Viktor jelentette azt ki, hogy a gazdasági fellendülés eredményei olyannyira kézzelfoghatóak, hogy a babáknak egyszerűen kedvük lesz megszületni Magyarországra. A jelek szerint ez nem történt meg.

Miniszter Úr! Mi a véleménye arról, hogy a gyermekvállalás szempontjából leginkább érintett szülőképes korosztály egy jelentős része, több százezer fiatal menekült el hazánkból - úgy fogalmazott a jelölt úr, hogy vendégmunkások -, és pontosan ők szülhetnének ma Magyarországra? Mit kívánnak tenni annak érdekében, hogy a szülőképes korosztály itthon maradhasson, vagy hazajöjjenek?

A konvergenciaprogramban a következő három évben 300 milliárd forintot kívánnak kivonni. Szeretnék itt kitérni kimondottan a gyermekéhezésre - többen emlegették előttem - és a nyári szociális közétkeztetésre. Még a szocialista kormány vezette be a 2,4 milliárd forintos nyári szociális közétkeztetési programot, amit az elmúlt négy évben nem sikerült megemelni, és közben a szegénységi adatok azt igazolják, hogy többszörösére emelkedett a gyermekszegénység Magyarországon. Mikor a kampány beindult, akkor nagyon gyorsan emeltek rajta 240 millió forintot; közben 600 millió forintot veszített az értékéből.

Képviselő úrnak mondanám, hogy 2010-ben 2440 település vette igénybe a nyári szociális közétkeztetést, 2013-ban a megszigorított szabályok alapján már csak 1170 település tudta beadni vagy adta be az igényét, közben pedig több száz, körülbelül négyszázezerre nőtt a rászorultak száma.

Itt szeretném felhozni azt a rendezvényt és megemlíteni, mert nagyon fontos, hogy tavaly karácsonykor Balog miniszter úr szembesített bennünket azzal, a magyar választókat, hogy mi is a magyar valóság és mi a viszonya az Orbán-kormánynak a szegényekhez. Negyven hátrányos helyzetű gyermeket láttak vendégül, nagyon hátrányos helyzetű gyermeket Budapesten a Hilton szállóban. Mit tesznek azért, hogy egyetlen gyermek se éhezzen ma Magyarországon? Évi egy Hilton, miniszter úr? Miért nem lehetséges, hogy az állam az év minden napján biztosítsa a hátrányos helyzetű gyermekeknek a napi egyszeri meleg ételt vagy még inkább a napi háromszori étkezés lehetőségét? Ha a rászoruló felnőtteknek az étkeztetést meg kell oldani az év 365 napjában, akkor miért nem kaphat ebédet az a több mint négyszázezer gyermek 2-2,5 hónapon keresztül?

Mit szól ahhoz, hogy gyermekszegénység elleni stratégiák helyett sportlétesítmény-fejlesztési stratégiát ír a tárcája? Fontosabb a sport támogatása, mit a nélkülözhető, szegény gyermekek támogatása. 2010-től 2018-ig harminchárom stadion van betervezve 140 és 160 milliárd forint értékben. Felháborító!

Családtámogatásban néhány dologra szeretnék kitérni. Mit gondol az Ab azon döntéséről, amit nemrégiben a várandós kismamák védelmében hoztak, ahol egy olyan súlyos jogsértés történt, ahol hamarabb kellett egy kismamának bejelentenie a terhességét a munkáltatójának, mint magának a saját férjének.

Itt a bölcsődét többször említették előttem is. Ez a kormány volt az, amely bevezette a bölcsődei gondozási díjat. Mennyibe került a szülőknek eddig a bölcsődegondozási díj bevezetése? Tervezik-e ennek a megszüntetését? Az egyik legfontosabb, hogy egyáltalán gyermeket tudjanak a ma dolgozó szülők vállalni.

Itt nemcsak a fogyatékos emberekről beszélünk, amikor támogatáskivonás történt, hanem a kormány tavaly áprilistól számos beteg gyerektől, köztük asztmás gyerekektől vonta meg az emelt összegű családi pótlékot. Ezek a gyerekek is családok voltak a kormány számára. Jelentős társadalmi ellenkezést váltott ki a több ezer családot sújtó intézkedés. Hozzájutnak-e beteg gyermekek ehhez a támogatási formához újra?

Novák Előd képviselő úrnak mondanám, hogy a konvergenciaprogramban szerepel a családi adókedvezmény kiterjesztése a munkáltatói járulékra is. Ez komoly vagy elírás? - kérdezem miniszter urat.

Lombikbébiprogram létezett, már régen is létezett, a szocialista kormány idejében is és a Fidesz-kormány idejében is.

Gyermekvédelem témájában néhány kérdés. Hogyan áll az új nevelőszülői rendszer felállítása, amely január óta jelentősen megváltozott? Elhárították-e már azokat a problémákat, amelyek korábban felmerültek, munkaszerződések megkötése, csúszása, adminisztrációs problémák? Mi a helyzet a nagy botrányt kiváltott nevelőszülői képzésekkel? Év elején sok helyen még a tankönyv sem érkezett meg, és problémát okozott a nevelőszülőknek, hogy heti egy napot ki kellett szakítani a családból őket.

Egy írásbeli kérdésünkre adott válaszukban azt írták: a nevelőszülők 2014. január 1-jétől valóban nem jogosultak nevelt gyermekek utáni gyesre, ám a nevelőszülői díj emelkedése ezt kompenzálja (*Az elnök a pohara megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), miközben a kollégista gyereke után már nem jár bérkiegészítés. Kérem, magyarázza el, hogyan kompenzálják a kieső gyeset.

Itt még szeretnék egy mai európai bizottsági ajánlásra felhívni a figyelmet, mivel hogy az oktatás többször szóba került. Az ajánlás megfogalmazza: „alkossunk stratégiát a korai iskolaelhagyás ellen a 16 éves tankötelezettség bevezetése után, hajtson végre felsőoktatási reformot, amely nagyobb arányban teszi lehetővé a felsőfokú végzettség megszerzését, különösen a hátrányos helyzetű tanulók számára”.

Ez a felsőoktatási költségtérítés bevezetésére irányul. Mit kívánnak ez ügyben tenni? Erre várnám a válaszát.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Harrach Péter alelnök úré a szó.

HARRACH PÉTER (KDNP): Tisztelt Miniszter Úr! Tisztában vagyunk azzal, hogy a meghallgatás a személy alkalmasságáról szól, a program annyiban érdekes, amennyiben ezt bizonyítja vagy cáfolja. Számomra a kétéves tevékenysége egyértelműen bizonyítja az alkalmasságát, de most azt is tapasztaltam, hogy a szellemi immunrendszere is jól működik, hiszen viseli a legvisszataszítóbb demagóg megjegyzéseket is. Talán védőoltást kapott ez ellen.

Valóban én is az első számú nemzeti sorskérdésnek tartom a demográfiai helyzet javítását. Azt kevésbé tartom illőnek, hogy szaporodási kedvről és ajzószerrel beszélünk ezzel kapcsolatban, de hát vegyük tudomásul, hogy van ilyen is.

A demográfiai helyzet mellett a családok helyzete és állapota az, ami valóban kulcskérdéssé teszi a családpolitikát, és az is igaz, ami itt elhangzott, hogy kormányokon átívelő családpolitikára van szükség, illetve demográfiai programra. Ezt mondják a demográfusok is, hogy a kiszámítható, hosszú távon működő családpolitika az, ami ha nem is szaporodási kedvet, de mindenképpen biztonságérzetet ad a szülőknek, és ezáltal talán javul is a demográfiai helyzet. Senki nem gondolja komolyan azt, hogy egy kormányzati intézkedés képes olyan kultúrát megváltoztatni, ami ma a magyar társadalomban érvényes. Mégis megkérdezném azt, hogy a társadalmi tudat befolyásolására milyen eszközökkel éltek és fognak élni, illetve a konkrét intézkedéseket a családok helyzetére és állapotára vonatkozóan. Ez természetesen egy családtámogatási rendszeren keresztül történik, aminek nyilvánvaló, hogy az adókedvezmény a gerince, és az is nyilvánvaló, hogy ez a kormány jelentős mértékben növelte a családtámogatásra szánt összeget. De hát ennek talán a terveiről esetleg, ha még szólna miniszter úr valamit.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Sneider alelnök úr, parancsoljon!

SNEIDER TAMÁS (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Elsőként a nyugdíjrendszerrel szeretnék néhány kérdést feltenni, illetve arról szeretnék beszélni. Azt azért nagyjából mindenki tudja talán itt a teremben, hogy a nyugdíjrendszer számos sebtől vérzik, és ezekre valóban megoldást kell találni. Véleményem szerint az egyik legnagyobb probléma az elkövetkező évek során, hogy rengetegen rendkívül alacsony nyugdíjjal vonulnak nyugdíjba. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy tízezres nagyságrendben már minden évben 50-60 ezer forintos nyugdíjakkal kell hogy nyugdíjba vonuljanak ma honfitársaink, ami teljesen egyértelmű, hogy elégtelen a megélhetésre. Ebből nem lehet idős korban megélni.

Miért történt ez? Azért történt, mert az elmúlt 24 évben a munkanélküliség jelensége megjelent Magyarországon, nincs meg a megfelelő szolgálati idő, nincs meg a megfelelő hosszúságú munkaviszony, illetve, hogy minimálbéren van bejelentve a magyar dolgozóknak talán a 40 százaléka, ha jól emlékszem. Egy minimálbér után, ami nagyjából 90 ezer forintnak felel meg, 93 ezer, kiszámítható, hogy bizony 60 ezer forint vagy még annál is alacsonyabb, vagy nagyjából 60 ezer forintos nyugdíj várható a nyugdíjasok számára. Illetve nagyon sokan négyórás munkaviszonyban vannak bejelentve, egyébként nem ennyi időt dolgoznak, hanem jóval többet, ennek köszönhetően még kisebb nyugdíjra jogosultak. Ez egy olyan hatalmas probléma,

amit az elkövetkező években meg kell oldani, mert egyszerűen nem engedhetjük meg, hogy százezrek kerüljenek ilyen alacsony nyugdíjjal nyugdíjasként időskorukra gyakorlatilag szinte ellátatlanul.

Az lenne a fő kérdésem, hogy gondolkodik-e ezen a tárca, gondolkodik-e ezen a miniszter úr, hogy mit lehet tenni annak érdekében, hogy ez az áldatlan állapot megszűnjön vagy korrigálva legyen az elkövetkezendő időszakban.

Ennek egyik fontos részterülete talán az, hogy mi szeretnénk, ha a 40 év munkaviszony után járó nyugdíj a férfiak számára is lehetővé válna. Ami persze nyilván fokozatosan bevezethető, és elsősorban olyan munkakörökben kellene bevezetni, ahol hamarabb elhasználódik a munkaerő, az emberi állomány, ezt a nehezebb munkakörökben lehetne elkezdni.

Gyakorlatilag itt semmi másról nincs szó egyébként véleményem szerint, nagyon egyszerűen megfogalmazva, minthogy a mindennapi megélhetésért cserébe feléli a jövőjét a magyar társadalom, úgy, ahogy gyermekeket sem szül a magyar társadalom és ezért pusztul el Magyarország szép lassan, ugyanúgy nem gondolkodnak az emberek még abban sem, hogy nyugdíjuk hogyan lesz majd az elkövetkezendő években, csak arra fókuszálnak, hogy valamilyen minimálbérért esetleg tudjanak dolgozni. Tehát ez az alapvető probléma, hogy feléljük a mindennapjaink érdekében a jövőt, legyen akár nyugdíjról, akár gyermekvállalásról szó.

A másik konkrét kérdés, ami már nem nyugdíjjal kapcsolatos, hogy az ápolási díj emelését tervezik-e. Ez egy folyamatos vesszőparipám volt nekem is és a Jobbiknak is. Itt sikerült egy differenciált ápolási díjat bevezetni, és némi emelésre is sor került, de ez még mindig rendkívül alacsony mértékű ahhoz képest, ha mondjuk, egy szülőt vagy egy gyermeket folyamatosan nevelni és gondozni kell. Illetve gondolkodnak-e abban - vagy ha nem, akkor talán kis gondolatébresztőként mindenképpen felvetném -, hogy a családi napközikhez hasonlóan, ahol mondjuk, 5-6 gyermeket egy szülő elláthat, esetleg az ápolási díj rendszerét vagy az ápolás rendszerét nem gondolják-e úgy átalakítani, hogy mondjuk, egy személy akár két vagy három személyt is ápolhasson akár otthon, megfelelő körülmények közt, megfelelően kialakítva? Ilyen irányban talán érdemes lenne elgondolkodni a tárcának, önnek, hogy tovább lehetne lépni, és akkor természetesen magasabb ápolási díjat kapnának ezek a személyek, ha nem egy, hanem mondjuk, kettő vagy három személyt ápolnának, és talán sok esetben orvosolható lenne sok ember problémája.

A harmadik, amiről szeretnék beszélni, az az ifjúság kérdése. Elképesztő mértékű a kábítószer-fogyasztás a fiatalok körében, és van egy rendkívül új jelenség, amiről beszélni sem lehet Magyarországon jelen pillanatban, hiszen, ha a cigánybűnözésről nem beszélhetünk ugyebár, vagy a politika egy része nem hajlandó tudomásul venni, hogy ilyen jelenség létezik, akkor hogyan venné tudomásul azt, hogy főleg vidéken, a falvakban a cigány fiataloknál elképesztő mértékű tömeges kábítószeresedés zajlik folyamatosan.

Azért is kirívó a dolog, mert ezekben a falvakban nyilván magyar gyerekek is élnek. A magyar családokban általában jobban oda tudnak figyelni a gyerekekre, és ezért a vidéki magyar fiatalok körében a kábítószeresedés nem olyan mértékű, mint mondjuk, a városi magyar fiatalok körében. Viszont pont fordított a helyzet a cigányság esetében. És addig cigányság felzárkóztatásáról beszélni, míg a legeslegalapvetőbb problémákat nem vesszük tudomásul, hogy gyakorlatilag falvak százai vagy ezrei vannak úgy, hogy a cigány fiatalok tömegével kábítószeresnek (*Az elnök a pohara megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), és butítják el saját magukat, addig nem lesz itt cigány felzárkóztatás, csak hát nyilván erről a témáról beszélni kellene. Jelen pillanatban se tanulmányok, semmi nem foglalkozik ezzel,

mert itt is homokba dugjuk a fejünket, és ennek köszönhetően egyébként rengeteg idős embert gyilkolnak meg ezeken a településeken, épp a kábítószer-probléma miatt. *(Az elnök ismét csenget.)*

Én nagyon örülnék, ha ezzel a területtel majd foglalkozna miniszter úr, és várom válaszát, hogy esetleg van-e valami elképzelés a fiatalok kábítószerrel kapcsolatban.

Köszönöm.

ELNÖK: Kovács József alelnök úré a szó.

DR. KOVÁCS JÓZSEF (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tisztelt Miniszter Úr! Az egészségügyi ellátással kapcsolatos kérdést szeretnék feltenni.

A megfelelő egyeztetéseket követően 2013-ban Magyarország kapcsolódott az Eurotransplanthoz. Ezen kapcsolódást követően milyen tapasztalatokról tud miniszter úr beszámolni a szervátültetések tekintetében? Ez lenne a kérdésem.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Vágó Sebestyén képviselő úré a szó.

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Próbálok olyan sorrendben haladni, ahogy a miniszter úr is említett dolgokat. Elsőként azt mondanám, hogy nem értek egyet azzal, hogy minden humán terület egy minisztérium felügyelete alá tartozzon. Akkora területekről van szó, amit még így bizottsági szinten sem igazán lehet ellátni, mint ahogy a jelenlegi struktúra is történik, hogy a két nagy terület, az egészségügy és a szociális ügy egy bizottság fennhatósága alá tartozik.

Említette a megváltozott munkaképességűek helyzetét. Abban egyetértünk, hogy egy rossz rendszer volt a rokkantnyugdíjak rendszere, rengeteg potyautassal, rengeteg fölöslegesen kifizetett pénzzel, és nagyon sok olyan emberrel, aki méltánytalanul vette igénybe ezeket az ellátásokat. De ez a jelenlegi rendszer sem jó, sőt azt mondom, hogy rosszabb, ugyanis rengeteg fogyatékossgal élő személy, megváltozott munkaképességű személy került lehetetlen, gyakran élhetetlen, nagyon sok esetben életveszélyes helyzetbe amiatt, hogy nagyon sok ellátástól elesett, illetve az ellátása nagymértékben csökkent.

Említette az óvodáskorúak helyzetét, hogy hároméves kortól kötelező lesz szeptember 1-jétől az óvoda látogatása. Attól félek, hogy csak az egyik irányba fog működni a felmentés. Tehát egy magasan kvalifikált szülőpár nem hiszem, hogy tud majd élni azzal a lehetőséggel, hogy ne küldje óvodába a gyermekét, hanem otthon nevelje. Én inkább ezt a másik oldalra venném, hogy nehezen nevelhető, esetleg speciális igényű gyermekeknél lehet majd ezt esetleg igénybe venni.

Akadálymentesítés. Siralmas helyzetben van az ország. És amiről már minden miniszteri meghallgatáson beszéltünk, és utóbbiban miniszter úr el is ismerte azt, hogy érdekes helyzetek vannak az akadálymentesítési árakban, konkrétan a kivitelezés árában. Felismerte már múltkor is ezt a problémát. Mit kívánnak vagy kívánnak-e ezzel szemben tenni valamit? Beindul-e végre, ha már fogyatékosfoglalkoztatásról beszélünk, az érzékenyítés, a motivációs tréningek kezelése, az így vízfejként létrehozott állami intézmények keretein belül is akár? Ezzel kapcsolatban is voltak már halvány ígéretek.

Még egy nagyon fontos téma, a gyermekvédelmi jelzőrendszer. Az utóbbi egy évben is rengeteg olyan esetet tudnék felsorolni, ahol kiskorúak sérelmére követtek el bűncselekményeket közeli hozzátartozók, gondviselők vagy akár a szülők is. Ez

bizonyította azt, hogy a gyermekvédelmi jelzőrendszer is siralmas állapotban van. Kívánnak-e ezzel kapcsolatban tenni valamit? Ez nem változott. Annak idején, amikor tizenöt évvel ezelőtt gyermekjólétben dolgoztam, akkor is, sőt, azt mondom, hogy akkor jobb állapotban volt a gyermekvédelmi rendszer, pedig akkor is azt mondtuk, hogy ez egy csapnivalóan használhatatlan gyermekvédelmi rendszer.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Selmeczi Gabriella képviselő asszonyé a szó.

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Először is engedje meg, hogy a Fidesz- és a KDNP-frakció nevében örömről beszéljünk, hogy újra ön a tárca élére jelölt személy.

Az elmúlt két évben egy olyan politikust ismertünk meg az ön személyében, aki rendkívül érzékeny az emberek és a családok problémája iránt. Ezért szeretnénk támogatásunkat kifejezni.

Két kérdést szeretnék feltenni az elhangzottakhoz. Az egyik, hogy miniszterjelölt úr beszélt a bölcsődei fejlesztésekről. Azt szeretném megkérdezni, hogy tudja-e ön azt teljesíteni, ami elhangzott az elmúlt hetekben is, hogy a következő egy évben már újra bölcsődei fejlesztéseknek nézünk elébe, és körülbelül ez mennyi férőhelyet fog jelenteni.

A második kérdésem pedig arra vonatkozik, hogy a nyugdíjasok várhatnak-e újabb olyan vállalatot miniszter úrtól, ami arról szól, hogy minimum megőrizzük a nyugdíjak vásárlóértékét.

Szeretném afelől is kifejezni az örömet, hogy ellenzéki képviselőtársaim közül is többen konstruktív kérdéseket fogalmaztak meg, és konstruktívan léptek fel a mai meghallgatáson. Az bizony szomorú, hogy a mai meghallgatáson voltak olyan baloldali képviselők, akik még mindig a kampány hevében éltek. *(Korózs Lajos: Ez még négy évig így lesz!)* Itt volt például a nyugdíjjal kapcsolatos kérdéskör.

Azok aggódnak most a nyugdíjak és a nyugdíjrendszer miatt, akik 2010-ben 600 milliárd forint hiánnyal adták át a kasszát. Ugye ebbe beletartozik a második pillér által okozott hiány is. Egy olyan baloldali képviselőtársunk támadta meg itt miniszter urat, aki ő maga megszavazta a nyugdíjkorhatár emelését *(Korózs Lajos közbeszól.)*, egészen pontosan 2009. május 11-én.

Egy olyan baloldali képviselőtársunk támadta most meg miniszter urat, aki megszavazta azt, hogy egyhavi nyugdíjat elvettek a nyugdíjasoktól. Olyanok aggódnak most itt a baloldali képviselők közül például a szegénység miatt, akik nem vesznek arról tudomást, hogy mekkora dolog az, hogy ha elmegy a gyermek bölcsődébe, óvodába, iskolába, egészen 18 éves korig lehet ezzel számolni, akkor kapnak... *(Szabó Tímea: 16 sajnós.)* Ha jár a gyerek, akkor számolhat vele, hogy megkapja a tízórait.

ELNÖK: Arra szeretnék minden képviselőt kérni, hogy hallgassuk meg egymást, és utána.

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Jár óvodába, iskolába, akkor igenis számolhatnak a szülők azzal, hogy ebédet kap a gyermek és uzsonnát kap a gyermek. Tehát ez a mai rendszer például igenis segítséget nyújt a szegény családokba születő gyermekeknek abban, hogy minimum háromszor kapjanak enni, méghozzá, ha jól értelmezem, akkor az előírásokat is szigorítjuk, szeptembertől sokkal szigorúbb előírások vonatkoznak a közétkeztetésre.



Vagy például itt azért hadd mondjam el, hogy a szegénységen nagyon sokat segített az, hogy emelkedik a minimálbér. A minimálbérral rengeteg sok szociális juttatás összege is emelkedik, hiszen automatizmus van beépítve.

Nem említettük, de azért ne felejtjük el, hogy a rezsicsökkentés igenis nagyon segíti a szegényebb családokat. Nagyon sokat segít az is, hogy az infláció csökken, gyakorlatilag tendál a nulla felé.

Olyanok aggódnak itt a szegények és a fogyatékkal élők miatt, akik például 2009. XI. hó 30-án megszavaztak egy olyan törvényt, hogy a fogyatékkal élők segítségére létrejött szervezetektől 220 millió forintot elvettek,

Még egy utolsó, csak hogy igyekezzem egy kicsit optimistábbá festeni a képet baloldali képviselőtársaim számára. Ne riogassanak állandóan ezzel az egyéni számlával. Magyarországon van egyéni nyugdíjnyilvántartás. Ez a nyugdíjnyilvántartás tartalmazza a járulékfizetés alapjául szolgáló jövedelmet és tartalmazza a szolgálati időt. Tehát minden magyar állampolgárnak az egyéni nyilvántartása vezetve van és vezetve lesz.

Szeretném még egyszer miniszter úrnak megköszönni a mai beszámolót és jelenlétet, és nagyon sok sikert kívánok a munkájához. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kérdések és hozzászólások köre lezárult. Megadom a szót miniszter úrnak, ha kíván válaszolni. Nagyon sok kérdés elhangzott, de öné a szó, miniszter úr.

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások miniszterjelöltje: Mondhatom azt is, hogy nem kívánok?

ELNÖK: Persze, abszolút.

### **Balog Zoltán válaszai**

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások miniszterjelöltje: Volt olya pont, amikor úgy gondoltam, hogy sok értelme nincs, és külön köszönöm Harrach képviselő úrnak is és Selmeczi képviselő asszonynak is, hogy részben levették rólam ezt a terhet, de tényleg azt kell hogy mondjam, hogy úgy gondoltam, talán érdemes azért stílusban is újat kezdeni ebben a négy évben. Sajnálom, hogy nem sikerült.

Én ezt a szót, hogy elmúlt nyolc év, ki se ejtettem a számon. Ez az egyik része a dolognak. A másik része pedig, ha odafigyeltek volna az ellenzéki képviselőtársaim is, tisztelet a kivételnek, akkor folyamatosan arról beszéltem, hogy mik azok az ügyek, amikben nem sikerült úgy előrelépni, ahogy előre szerettünk volna, amiket önök is szóba hoztak, teljes joggal egyébként.

De azért a legnagyobb visszafogottsággal is hadd mondjam azt Korózs képviselő úrnak, hogy amikor nekem a szegénységet az orrom alá dörgöli - ami természetesen négy év alatt ugrott meg, mert előtte olyan gazdagság volt ebben az országban, hogy alig tudtunk kikecmeregni a százmilliárdokból, azokból az adósságokból, amiket önök okoztak -, hogy én már akkor cigány gyerekeket tanítottam, amikor ön még a párttagkönyve után rohángált, és azt úgy hívták, hogy Magyar Szocialista Munkáspárt. Én már akkor a cigány brigádot vezettem betanított esztergályosként a diósgyőri gépgyárban, amikor ön apparatcsikok közé tartozott; úgy látom, hogy most is, pedig lehetne szakember is.

Tehát kikérem magamnak személyesen, hogy engem szegénységből kioktasson. Én onnan jövök, és nemcsak visszajárok oda, hanem ott élek ezek között az emberek között, és ez így lesz a jövőben is egyébként, teljesen mindegy, hogy milyen pozícióban leszek, lelkipásztorként vagy miniszterként vagy politikusként vagy

bármilyen más módon. Én egy szociális otthont vezettem 20 évesen egy éven keresztül. Tudom, hogy miről beszélek. Egyébként azokat a felzárkóztató programokat, amelyeket elindítottunk, államtitkárként személyesen dolgoztam ki, és nem győztük azokat a hibákat korrigálni, amiket önök itt az elmúlt időkben okoztak.

Ha velünk szemben nincs semmifajta méltányosság... Méltányosság? Tehát valamifajta mégiscsak... Önök azért viselték ennek az ügynek a terhét, ön belülről is tudhatja, hogy nem olyan egyszerű dolog az, hogy bemegyünk és azt mondjuk, hogy ott a szegénység, megszüntetjük. És még mindig ott van? Nahát, nem sikerült megszüntetni. Azért ez nem így működik. Tehát egy országban nem négy év alatt, most idézhetném a 70 évet is, elindulnak olyan folyamatok, amikkel nyilván szembe kell menni, aztán például az oktatás területén, de ugyanilyen a szociális helyzet is, egy-két év alatt nagyon keveset lehet mozdítani, aztán majd utána talán hosszú távon lesz ebből valami. Tehát legalább erre gondolhatna, hogyha már ez a fajta megértés nem létezik önben.

De ha ebből nem sikerül - és ez már az érdemi válasz része, még mielőtt elnök úr itt figyelmeztet a feladatomra - egyfajta szerénységet fölvenni, és tényleg ez a gátlástalan demagógia határozza meg az érvelést, akkor talán abból lehetne, hogy ezt a kiváló teljesítményt, amit önök itt elvégeztek ebben az országban, nem mondom, hogy 70 évig, de mondjuk 8 évig, kétszer büntették meg a választók azzal, hogy azt mondták, hogy nincs önökre szükség. Ez a helyzet.

Előjönnek itt nagy szövegekkel, hogy mit kellene csinálni, azok után, hogy 70 évig volt lehetőségük arra, eltekintve a két polgári kormánytól, hogy valamit tegyenek ezzel az országgal. Aztán idejutottunk. Tehát én több tiszteletet, több visszafogottságot, több szerénységet kérnék, és egyébként azt tudom ígérni, mert önnek van egy szakmai izéje is, amihez akár még együtt is tudnánk működni, abban nagyon szívesen együttműködöm önnel.

Tehát azok a szövegek meg azok a számok, amikkel itt dobálóznak, hogy mindenki pontosan tudja, hogy 400 ezerrel több gyerek szorul rá, mint négy évvel ezelőtt, teljesen komolytalanná teszik az érvelésüket, miközben egyébként lényeges problémákra hívják fel a figyelmet.

Én azt mondanám, és itt nyilván arról már érdemes lenne beszélni, hogy van köztünk egy megközelítésbeli alapvető különbség, hogy mi a szociális ellátórendszerünket megpróbáljuk az aktivitás irányába elindítani, és ezért a - mondjuk így - normatív alapon járó ellátásokat próbáljuk úgy átalakítani, hogy ezek valamifajta teljesítményre ösztönözzék azokat, akik egyébként akár saját hibájukból, akár mások hibájából nehéz helyzetbe kerültek. Ha valaki ebben a szegény világban mozog, akkor az pontosan tudja, hogy a legnagyobb akadály nem feltétlenül egyébként a pénz hiánya egy bizonyos ponton túl, hanem az a fajta motiváltság, az akarat hiánya, hogy van egy olyan pont, ahol már az egyén nem gondolja, hogy ebből egyáltalán érdemes kilépni vagy bármifajta lehetősége van. Tehát ilyen programokkal kell oda bemenni, ami nem feltétlenül a több pénzről szól, adjunk még több pénzt, mert egyébként több pénz adásával nagyon káros folyamatokat is el lehet indítani.

Ha az elmúlt 20 évet nézzük, a dolog azért mégiscsak arról szólt, hogy munkát nem tudtunk adni, azt akarom mondani, hogy önök nem tudtak, de Magyarországon a '90-es évek elején egy év alatt megszűnt hárommillió munkahely. Azt ki pótolta? Önöknek se sikerült, nekünk se sikerült pótolni a szabad munkaerőpiacon. Ezért gondoltuk azt, hogy olyan értelmes, értékteremtő munkára visszük el ezeket az embereket, akik korábban ilyet egyáltalán nem ismertek. Egy család életében a 10-20-30-40-100 ezer forint hiányon túl az egyik legnagyobb hiány, Selmeczi képviselő asszony utalt rá finoman, az, ha a gyerek úgy kel föl és megy el az iskolába, hogy egyébként a szüleit nem látja fölkelni, mert nincs miért. És ha egyébként a szociális

segélynél magasabb jövedelemért közmunkába, közfoglalkoztatásba el tud menni, akkor ennek nagyon komoly eredménye van, és ezt munkaviszonynak tekintjük, nem valamifajta segélypótléknak, ahogy ezt önök tették, hanem munkaviszonynak, és ebből az következik, hogy négy év alatt az alig több mint egymillió adófizetőből négymillió adófizető lett Magyarországon. Ez a fontos szemléletbeli változás, amire valójában szükség van, és az a 250 ezer ember, aki egyébként nem tudna dolgozni, közfoglalkoztatásba be tud kerülni.

Amikor arról beszél, hogy mikor emeljük a minimálnyugdíjat, akkor esetleg azt is megemlíthetné, hogy minden nyugdíj emelkedett az elmúlt négy évben, szerényen, de azért mégiscsak majdnem 4 százalékkal emelkedett. Például ezt is érdemes elmondani.

Vagy amikor a szociális élet... Na mindegy, elnézést, a stílust most már nem bírálom tovább, visszafogom magam, de ez a „mondjon már valamit a szociális életpályáról, miniszter úr”. Nem tudom, ez a hangvétel itt a bizottságban? Szerintem van egy jól nevelt elnökük, szerintem érdemes lenne átgondolni, hogy ebben a stílusban akarnak-e vitatkozni a kormányzati szereplőkkel. Mert én szívesen fogom ideküldeni a jó államtitkárimat, hogy megvitassák a konkrét szakmai kérdéseket is, de ha ön újságot olvasna, nem csak a katasztrófahíreket, akkor tudná, hogy a szociális bérpótléket visszamenőleg fizettük ki ebben az évben egyébként a szociális szférában dolgozóknak, ami több ezer forintot jelent havonként, növekedést jelent az ő életükben. Leültünk a szociális kerekasztalhoz, és egy szociális életpályát indítottunk el.

Amikor a várólistákat adja itt elő ilyen drámai hangon, mintha valami királydrámából lépne elő, akkor csak arról feledkezik el, hogy önök nyilván se tartották. Hát ki vezette be a várólistákat? Önök azt se tudták, hogy milyen hiány van ebben az országban, mi meg bevezettük a várólistákat. Azért több visszafogottságot tudok ajánlani.

Akkor, amikor egyébként ezt az intézkedést bevezettük, valóban azért nem sikerült tökéletesen, mert ebben az országban még mindig ott tartunk bizonyos szempontból, mint amikor az NDK-ban tanultam, és megláttunk egy hosszú sort az élelmiszerbolt előtt, és azt mondta a kollégám, hogy álljunk gyorsan sorba. Amikor megkérdeztem, hogy mit árulnak, akkor azt mondta, hogy teljesen mindegy, majd elcseréljük. Tehát a helyzet az, hogy amikor lehetőséget látnak az emberek arra, hogy bejelentkezzenek valahova, mert hátha szükség lesz rá, akkor bejelentkeznek. És amikor elkezdjük egyesével felhívni ezt a több ezer embert, hogy milyen igény van, és valóban jó várólistán van-e egyáltalán, és hogyan jelentkezett be, akkor azonnal 30 százalékkal csökkent a várólisták mértéke. Nem beszélve arról a tízmilliárd forintról, amit egyébként éppen a kormány intézkedésével azokra a gyógymódokra, gyógyításokra fordítottunk, amikről ön beszélt.

Ha erről beszélünk, és itt többen kérdezték, talán most már nem nevesíteném a kérdezőket, akkor hadd mondjam azt, hogy - a gyermekétkeztetés. Valóban egy súlyos gondja Magyarországnak, és teljesen igazuk van önöknek abban, hogy a nyári gyermekétkeztetésben nagyon komoly gondok vannak. De hadd mondjam mégiscsak Szabó Timeának, tehát, amikor ilyen négyszázazres számokat kimondunk (*Szabó Timea: KSH-adat...*), akkor hadd mondjam azt, hogy ma Magyarországon valóban úgy van, hogy ha valaki a gyermekét elküldi óvodába, valaki a gyermekét elküldi iskolába, akkor nem maradhat uzsonna vagy tízórai és ebéd nélkül. Tehát minden magyar gyermeknek biztosítva van az iskolába és az óvodába járás napjain az étkezés. (*Szabó Timea közbeszól.*) Ezt a hetedik osztályról mi terjesztettük ki a nyolcadik osztályra, és egyébként az önök idejében - ön is benne volt, majd mindjárt elmondom. (*Szabó Timea: Ja, amikor gyerek voltam.*) Így van, amikor gyerek volt. (*Derültség.*)

Az önök idejében ez csak hetedik osztályig terjedt ki, de ezt fölemeltük. (*Szabó Timea közbeszól.*) Ennél az inflációnál kiszámolni azt, hogy amikor 240 millióval emeltük a nyári közétkeztetés összegét, akkor ez 600 milliós veszteséget jelent, szerintem a matematikaórán érdemes még egyszer próbálkozni, erre azt tudom mondani.

Az, hogy a családokhoz jutó pénz éppen azzal a családi adókedvezményrendszerrel, amiről többen beszéltek részben elismerően, részben kevesellve - mindig kevés, ez természetes -, ezzel 20 százalékkal növekedett a családoknak juttatott források mennyisége. És azon szerintem érdemes vitatkozni, erről lenne értelme, mondjuk, egy értelmes és tisztességes baloldallal egy értelmes és tisztességes, mondjuk, jobbközép kormánynak vitatkozni, hogy hogyan is támogassuk a családokat, az egészen lent levőket úgy, hogy valamifajta minimális vegetációra legyen lehetőségük, vagy pedig próbáljunk olyan eszközöket beépíteni, mint az előbb említettem, a feltételekhez kötött támogatással, hogy valamilyen módon kihozzuk őket ebből a helyzetből, és hogy egyébként a középosztállyal kell-e kezdeni vagy az alsó középosztállyal, vagy a teljesen kiesettekkel, ez egy értelmes szakmai és politikai vita. A számokkal dobálózni szerintem semmiképpen sem az.

És akkor azért hadd mondjam azt, hogy egyébként nem véletlenül, képviselő asszony idéz egy számot, de a másikat nem idézi, mert az kellemetlen. Tehát a helyzet az, hogy nem tudom, hogy tudja-e, hogy a közétkeztetés mennyivel növekedett az elmúlt négy évben. Nyolcvan százalékkal. Ez azt jelenti, hogy ma 44 milliárd forint. Ez 80 százalékkal több mint 2010-ben. A nyári közétkeztetésnél valóban létezik az a probléma, hogy próbálunk egyszerre elmozdulni a minőség irányába, próbáljuk az önkormányzatokat egyszerre érdekeltté tenni abban, hogy ők maguk közkönyhával és egészséges élelmiszerekkel - van, akinél sikerül. Ez a szocialista helyeken nehezebb, ez így van, de van, ahol azért sikerül. Tehát aktív polgármesterekre van szükség ebben az ügyben.

Miért, az jobb, hogy megfizetünk egy kis faluban egy megyei székhelyről kijáró - nem akarok nevet mondani, reklámot csinálni neki - étkeztető vállalatot, aki kihozza a kaját abba a faluba, a Tescóból megvá... - uh! - ...megvásárolt nyersanyagokkal, amikről azt se tudjuk, hogy honnan jöttek, és odateszik a gyerekek elé, miközben otthon egyébként meg a kiskertben ott dolgoznak a háziasszonyok, meg is főzhetnék a jó helyi élelmiszert, és odaadhatnák a gyerekeknek? Ebbe az irányba akarunk elmozdulni, hogy ez így legyen. Ez okoz átállási nehézségeket azoknak, akiknél valóban nemcsak az infrastruktúra hiányzik, hanem esetleg még az akarat is ebben az ügyben, de tovább fogunk menni ezen az úton, és el fogunk jutni újra odáig, hogy most már annyi gyermek fog étkezni, amennyi éhes egyébként azon a napon.

Most én is tudnék populista példákat mondani, amikor azt mondjuk, hogy nem lehet hazavinni az ebédet, akkor el se jönnek érte, de ettől most megkímélem önöket, szerintem demagógiából kaptak már elég ízelítőt.

És akkor a nők kérdése, kedves képviselő asszony. Nem tudom, ismer-e egy Bajnai Gordon nevezetű embert, valamikor miniszterelnök volt. Annak a kormányában hány nő volt? Egy se. (*Szabó Timea közbeszól.*) Örülök neki, együtt tekintsünk a jövőbe. Szerintem a fölvetése egy jogos fölvetés (*Szabó Timea közbeszól.*), csak ha hozzátette volna azt, hogy nagyon sajnáljuk, hogy a mi kormányunk idején nem sikerült egy nőnek se lennie a kormányban, reméljük, önöknél lesz. Az már egy sokkal értékesebb fölvetés lett volna. Úgy gondolom, hogy a szakmai szempontok az elsődlegesek, de itt valóban, hogy valaki alkalmas. Nagyon sok alkalmas hölgy van, szerintem a mai politika - ezt önök is részben elővezették - nem alkalmas arra, hogy jól érezze benne magát az ember, akkor sem, ha férfi, nem, hogyha nő. De ez most, tehát a nőket nem akarjuk ettől megkímélni.

Tehát hadd mondjam azt, hogy abban bízom, hogy az én minisztériumomban az államtitkároknak legalább a 30 százaléka nő lesz. És akkor spekuláljon ezen, hogy ez hogy is alakul. Szerintem ez egy jó arány, nem? Harminc százalék.

Az egyházak ugyan nem ide tartoznak, de hadd mondjam azt, hogy az a mondat egy liberális polgártól, ha így bókolhatok önnek, hogy a kormány mikor biztosítja az egyházak működését... - hát miért kéne a kormánynak bármilyen egyház működését biztosítani? Az egyház a hívők szabad társasága, akik a saját hitéletüket finanszírozzák. Ez így van egyébként a katolikusoknál is, a reformátusoknál is, hogy ne soroljam a többi felekezetet. Úgy fenntartani egy egyházat, hogy egyébként alapítunk valamifajta intézményt, és akkor annak az állami támogatásából tartjuk fenn, ez egy nem kívánatos állapot, és nem is szeretnénk ebbe az irányba menni.

Tehát minden olyan szervezet Magyarországon, aki tisztességes vallási tevékenységet akar folytatni, és erre szerveződik, attól függetlenül, hogy az Országgyűlés elismeri-e bevett egyháznak vagy nem, egyháznak nevezheti magát - ezt a módosítást egyébként már mi hoztuk a saját törvényünkön -, és szertartásvédelemmel rendelkezik. Tehát ez azt jelenti, hogy megkülönböztetődik az egyesületektől. Tehát van egy olyan vallási egyesületi kategória, amit lehet egyháznak nevezni, jogosultak az 1 százalék igénybevételére, és egyébként pedig védjük azt a fajta szertartásrendet, meggyőződésünktől függetlenül, amit ezek gyakorolnak. Szerintem ezt jelenti a vallásszabadság.

És hogy egyébként pedig vannak olyan egyházak, történelmi vagy más alapon, akik képesek és alkalmasak arra, hogy érdemben a közszolgálatban részt vegyenek, az egy ettől teljesen különböző dolog, és hogy ezt finanszírozzuk, annak semmi köze nincs ahhoz, hogy egyébként a hitéletét mindenki szabadon gyakorolja, és ehhez az anyagi eszközöket saját magának kell megteremtenie. Semmifajta anyagi hátrány nem éri azokat, akik ilyen módon élik a hitéletüket.

A konkrét kérdésében pedig, miután van egy átmeneti helyzet, mert ezek az egyébként tisztességes hívő emberek nem tehetnek arról, hogy Magyarország egy olyan törvényt fogadott el, hogy világszínvonalon, a Guinness Rekordok Könyvében 386 fölött volt a bejegyzett egyházak száma. Erről nem tehetnek, hogy egy ilyen rossz rendelkezés volt, hogy egy abszolút liberális amerikai szabályozást összekevertünk egy európai német szabályozással, ezért valóban létrehoztunk egy olyan alapot 150 millió forinttal, amiből ezeknek a hátrányoknak a kompenzálására van lehetőség, és erre valóban pályázhatnak ezek az egyházak, tehát ezt tudom erre a kérdésre mondani.

A népesedésügy. Még valamit az önök által elvándorlásnak nevezett... Az elvándorlás az, amiből nincs visszaút. Önök azt sugallják, mintha ezek az emberek nem jönnének vissza. Most nem akarok olyan populista lenni, hogy azt mondjam, hogy én már több olyan orvossal találkoztam, aki visszajött, és elmondta, hogy ott se fenéki tejfel az élet, de egyébként meg olyan színvonallal találkozott, amiért most itthon majd dolgozni fog, és hogy egyébként a mi visszacsábító programunkkal nagyon komoly tudósok érkeztek haza Magyarországra, nemcsak az egészségügyben, hanem más területen is, hogy itthon is dolgozzanak. Ezért használom ezt az egyébként nem pejoratív vendégmunkás dolgot, mert a vendégmunkás arról szól, hogy kimegy külföldre dolgozni, anyagi eszközökhöz jut. Ilyenek milliós nagyságrendben voltak Lengyelországban egyébként a '90-es évek közepén. Most már van egy komoly statisztika arról, hogy jelentős részük visszatért, és egyébként befektet a lengyel gazdaságba kis- és középvállalkozóként. Szerintem az a cél, hogy ezt a fajta visszatérést segítsük, és akkor valóban nem elvándorlás, hanem vendégmunkásság.

Itt nekem pontos adataim vannak arról, hogy két év alatt is a rezidensprogramunkkal és az ösztöndíjprogramunkkal hogyan csökkent azoknak a

száma, akik egyébként hatósági bizonyítványt kérnek azért, hogy külföldön tudjanak dolgozni. Ez egy objektív kérdés.

A nevelőszülőkről hadd mondjak annyit, hogy január 1-jétől 5500 nevelőszülő kapott foglalkoztatási jogviszonyt. Szerintem ez egy régi adósság volt. Ha valamit el akarnak ismerni, szerintem ezt nyugodtan el lehet ismerni, és azt a szándékunkat is, hogy január 1-jétől 12 év alatt egyetlen gyermek sem fog gyermekotthonba menni, hanem nevelőszülőkhöz, családokhoz kerül, mert hogy ezt tartjuk a gyermeknevelés természetes helyének, és ezért egyébként a nevelőszülők szakképzésében ma éppen 1800-an vesznek részt úgy, hogy semmifajta térítést ezért nem kell fizetniük.

A család definíciója teljesen egyértelmű. Aki szülőként gyermeket nevel, az család. Szerintem összekeveri a házasság definíciójával. (*Szabó Timea: Nem.*) Ott már biztosan tudnánk egymással vitatkozni, de ezt most nem fogjuk megtenni.

Akkor még valamit itt... Nem is elvándorlást mondott az egyik képviselő asszony, hanem „elmenekültek az országból”, meg nem tudom, milyen fontos szakkifejezéseket használt. Erre hadd mondjam azt, hogy... Tulajdonképpen azt is mondhatnám, hogy örülök, hogy ezt a Hilton-ügyet fölhozta, mert ennél ocsmányabb kampányt, amit itt ennek kapcsán elindítottak, már régen láttam. Tehát mondom, szegénységügyben engem ne próbáljon meg kioktatni. Azok a gyerekek, ön nem találkozott velük, én találkoztam nem egyszer, nem kétszer, nem háromszor, nem négyszer, lehet, hogy azok más gyerekek voltak. A helyzet az, hogy azok egy olyan szeretetszolgálat gondozottjai - csak azért nem mondom a nevét, hogy ne gyalázzák őket is - az ő nevelőotthonaikban, önnek fogalma nincs erről természetesen, mert nem kérdezett semmit, csak kiálltak és nagy hangon próbálták mocskolni a másikat, aki segíteni próbál ezen a területen, az a helyzet, azokból a nevelőotthonokból, ahol egész évben foglalkoznak ezekkel a gyerekekkel. Nemcsak a Hiltonba vitték el egyébként egy tisztességes, normális polgári vacsorára őket, és nemcsak ott érezték jól magukat attól a programtól, amiben ott részesülhettek, hanem még Párizsba is elviszik őket, bár szerintem tényleg ilyen szegény gyerekeket kár Párizsba vinni, mert ők biztos nem érdemlik meg. Miért ne lehetne adott esetben egyszer, kétszer, háromszor, aztán később, majd ha odajut, akkor a saját pénzén is valaki vendége bármelyikfajta szállodának vagy bármelyikfajta wellnessközpontnak, csak azért, mert nem tartozik a középosztályhoz. Ez egy olyan léptékű szociális demagógia, amivel nem tudok mit kezdeni.

A helyzet az, hogy ezek a gyerekek ennek a szeretetszolgálatnak a kezében vannak, és előtte és utána is a szüleikkel együtt egyébként, akiket meghívtunk, mert ma nem tudnak ebben a családban élni, erre a programra föl lettek készítve, nagyon jól érezték magukat, úgyhogy nem tudom, miért sajnálja tőlük.

Nevelőszülői rendszerről már beszéltünk.

Igen, valóban itt van egy félreértés. A 16 éves tankötelezettség nem azt jelenti, hogy 16 éves korban el kell hagyni az iskolát. Természetesen addig finanszírozza a magyar állam - huszonegynéhány éves korig - a magyar diákok tanulmányait, amíg ők ezt akarják, ha valaki diplomát akar szerezni, akkor a diplomaszerezésig, meg a középfokú tanulmányait is finanszírozza. Hadd mondjam azt, a másik bizottságban mondtam már, hogy aki 16 éves korig nem végzi el a nyolc osztályt, az hiába ül még ott két évig. De arra van lehetősége, hogy egyébként 17 évesen és 18 évesen a Hídprogramot igénybe vegye, amivel valamifajta speciális segítséssel eljut odáig, hogy be tud kapcsolódni a szakképzésbe, és szerintem ez lenne az útja ennek a világnak.

Akkor arról beszéljünk, hogy a legsúlyosabb kérdés vagy az egyik legsúlyosabb kérdés. Novák Előd differenciálóképességét irigylem. Én most erre nem fogok egyenes választ adni, mert ilyenek a fideszesek, mindig kitérnek az egyenes válasz elől. (*Novák Előd: Ez őszinte volt, ezt köszönöm.*)

Az a helyzet, hogy a népesség fogyása nem ok, hanem következmény, és szerintem arról kellene beszélnünk, erről már érdekes lenne, hogy mi az a legsúlyosabb tényező Magyarországon, ami oda vezetett, ahogy én is említettem, hogy a '80-as évek óta kevesebb gyerek születik, mint ahányan meghalnak. Akkor úgy kellene megegyeznünk, hogy ebben mi a legsúlyosabb tényező, mi vezetett odáig, hogy ilyen módon az önfenntartó ösztöne a családoknak meg - talán ezzel egész biztos tud valamit kezdeni - mondjuk a magyar nemzetnek csökkent az elmúlt harmincegynéhány évben, és hogy hogy lehet ezt megfordítani. Itt biztos nemcsak egyszerűen direkt, ahogyan Harrach Péter mondta, szaporodási programokra lenne szükség (*Harrach Péter: Idéztem.*), hanem egy olyan mentális változásra, és az a nyugdíjrendszerre is igaz, mert amiket Sneider Tamás is elmondott... Nem? Valami ilyesmit mondott. (*Harrach Péter: Idéztem, bocsánat.*) Így van, igen-igen. Amit rosszállóan Harrach Péter is mondott. Tehát ami majd valóban odajuttat bennünket, amiről ön is beszélt, alelnök úr, hogy a nyugdíjrendszerünket mire is alapozzuk: a generációs szolidaritásra, hogy hol vannak azok a gyermekek, akikből felnőttek lesznek és munkavállalók, és majd a nyugdíjrendszerbe való befizetésükkel az előző generációnak fizetnek, vagy pedig azt csináljuk, amire már szintén köszönöm a pontos választ, én nem tudtam volna ilyen pontos válaszokat adni, hogy egyébként azokat a lyukakat kell majd befoltoznunk költségvetési forrásokkal, amiket a korábbi, egyébként önkéntes kötelező magánnyugdíjpénztár okozott a magyar költségvetésnek és a magyar nyugdíjrendszernek.

Az ápolási díj emeléséről hadd mondjam azt, hogy szerintem jogos az igény. Mindig azt mondtuk, hogy mindenfajta emelésnek akkor van értelme, ha van rá költségvetési forrás. Tehát hitelből mindenfajta dolgokat emelgetni, annak semmi értelme nincs, annak az egész ország issza meg a levét, hogy itt utaljak arra a 2002 őszi, 2003-as intézkedésre, amikor a tanároknak 50 százalékkal emelték a fizetését, majd közölték, hogy ja, jövőre már az önkormányzatok fizetik, aztán utána pedig ezermilliárdos nagyságrendben kellett adósságot átvállalni. Tehát ezt az utat biztos, hogy nem.

Amit a romaügyben mondott. Nem tudom, hogy örüljek-e annak, hogy figyeli ezt a kérdést, úgy látom. Nem mindig örülök neki, de valóban úgy van, hogy kibontakozott ez a jelenség. Én ezzel kapcsolatban már próbáltam intézkedéseket vagy legalábbis felmérést elindítani, hogy a leginkább lecsúszott, vidéki környezetben... Eddig inkább egy nagyvárosi vagy középvárosi jelenség volt a kábítószerek, a teljesen leszakadt térségekben ez egy új jelenség. De azért hadd hívjam föl arra a figyelmét, hogy ez nem csak a romákat érinti, és a droggkérdés Magyarországon aztán végképp nem romakérdés.

Nem azért nem beszélünk cigánybűnözésről, és én ezt önnek se tanácsolnám, bár tudom, hogy nem fogja megfogadni a tanácsomat, mert hogy nem lenne olyan típusú bűnözés, ami köthető valamifajta etnikai származáshoz, hanem azért, mert nem vezet sehova. Tehát ebből nem megoldás lesz, hanem a probléma növelése. Ezzel olyan módon bélyegezünk meg egy egész etnikai csoportot, hogy ettől csak a negatív érzelmek növekednek.

Az, hogy kitegyük az asztalra a problémákat - azt gondolom, hogy mi ezt az elmúlt négy évben elég világosan megtettük, például, hogy egy példát mondjak, amikor elfogadtuk a társadalmi fölzárkózási stratégiát, a romastratégiát európai szinten a mi kezdeményezésünkre, akkor azt is mondhatnám, hogy kitettük a szennyest az ablakba, mert attól kezdve arról beszéltek, hogy milyen a helyzet Magyarországon ebben az ügyben. Akkor egyébként mi javasoltuk azt, hogy az európai prioritások mellé - foglalkoztatás, tanulás, egészségügyi ellátás, lakhatás - tegyük oda a kultúrát, mert hogy kultúra nélkül nincs felzárkózás, és tegyük oda a

közbiztonság kérdését, tehát azoknak a konfliktusoknak a kérdését, azoknak a bűnözőhelyzeteknek a kérdését, aminek vagy van etnikai háttere, vagy nincs, akár lehet is. De mindaddig, amíg erről tisztességesen nem beszélünk, azokat is megbélyegezzük, akiknek egyébként ehhez a dologhoz semmi közük nincs. Tehát szerintem ezzel a visszafogottsággal érdemes erről beszélni.

Bene Ildikó doktornőnek a népegészségügyi programokról hadd mondjam azt, hogy az egészségfejlesztési irodák létrehozása csúszott egy kicsit, de azért 2013-ban csak sikerült ötvennyolcat létrehozni, és innen indul majd ki ezeknek a szűrőprogramoknak a népszerűsítése, mert valóban, itt megint van egy mentális ügy. Tehát hiába van rá adott esetben pénz meg műszer meg személyzet, hogy ha nem mennek el az emberek, akkor bizony sokat nem érnek ezek az ajánlatok. Tehát az ajánlat igénybevétele, ennek a magas küszöbnek a lejjebb szállítása ezeknek az egészségfejlesztési irodáknak a feladata lesz majd.

Az iskolai büfék kínálatának az egyesek szerint túl szigorú, szerintem meg szükséges racionalizálása az egészséges ételmiszerkínálat irányába, zöldség-gyümölcs, szerintem ez is egy ilyen népegészségügyi program lehet.

Aztán a javasolt szűrővizsgálatoknál azon gondolkozunk, erről egyeztetünk a Nemzetgazdasági Minisztériummal, hogy olyan szűrővizsgálatokra elmenni, amelyeket mi magunk is javasolunk és fontosnak tartunk, ne számítson kiesett munkaidőnek, hanem arra felmentést tudjon kapni a munkavállaló. Szerintem jó lesz, ha ezt megteesszük.

A nyugdíjrendszerre még el is felejtettem mondani, hogy eltöröltük az előző kormánynek azt a rendelkezését, hogy megadóztassuk a nyugdíjakat. Tehát Korózs képviselő úr nyugodt lehet, nem fogjuk megadóztatni a nyugdíjat. Ez egy picit már populista volt, de még mindig tizedannyira se, mint az ön hozzászólása, úgyhogy ezt azért muszáj voltam legalább ilyen módon elmondani.

Az Uzsoki-ügy és a fizetős egészségügy. Mi úgy gondoljuk, hogy továbbra is a szolidaritásalapú egységes nemzeti kockázatközösség az elvünk, ez Sneider Tamásnak is szól, és hogy ehhez hogy jutunk el azzal az összes problémával, amit ön jelzett, az nem egy emberi erőforrás probléma, az legalább annyira gazdasági probléma és minden más. Tehát ott az egész kormánynek kell lenni egy komoly stratégiájának, amire azt tudom mondani, hogy készülünk, hogy ezzel elő tudjunk állni. Szerintem a 2008-as népszavazás egyértelművé tette, hogy a szolidaritáselvű, egységes nemzeti kockázatközösségen alapuló egészségügyi rendszert választja a magyar lakosság. VIP-osztályok egyébként léteztek korábban is a kórházakban. Ez elsősorban a gyógyturizmus fejlesztésére vonatkozik. Szerintem ez a helyes irány, amikor pénzes betegeket idehozunk, hogy fizessenek be a magyar egészségügybe, és nem a magyar adófizetők pénzén gyógyítjuk őket. Itt szerintem még van bőségesen tennivaló.

Ugyanakkor arról is gondolkodni kell mindenképpen, hogy hogyan tudunk egyébként úgy pluszforrásokat bevonni az egészségügybe, hogy azokat, akik most adott esetben illegálisan investálják ezt be a saját gyógyulásukba, azt valami legális formában tudjuk megtenni. Itt tettünk már egy-két próbálkozó lépést, nem állítom, hogy a legjobb irányba, nem állítom, hogy a legjobban működik, de azért hány évtizedes gondja a magyar egészségügynek ez, amit hálapénznek is neveznek, és minden más módon is meg lehet ezt közelíteni. Tehát szerintem itt az egy fontos dolog lesz, hogy ebbe úgy tudjunk forrásokat bevonni, hogy egyébként ne legyen gazdag-egészségügyi ellátás meg szegény-egészségügyi ellátás, hanem kiegészítő formában legyen erre lehetőség. Ezt vizsgáljuk.

Az Eurotransplant még, alelnök úr kérdésére. Valóban sikeresnek tekinthető ez a csatlakozás, hiszen azóta, a teljes jogú csatlakozást követően 2013-ban 955 fő volt az Eurotransplant várólistáján. A szervdonációknak, tehát a szervfölkínálásoknak a



száma 37 százalékkal emelkedett az összméretben a szervátültetéseknél, a veseátültetéseknél 13 százalékkal, májnál 10 százalékkal, a kombinált vese-hasnyálmirigy átültetésénél is 133 százalékkal növekedett. Tehát azt tudom mondani, hogy ez egy nagyon jó intézkedés volt, egy nagyon sikeres program. Ez azért visszaigazolja azt, hogy az Eurotransplant egyébként olyan országokba nem megy el ilyen ajánlással, ahol az orvosok képzettsége nem olyan, hogy erre számíthatnak. Tehát ez azért alapvetően mégiscsak a magyar szakembergárda elhivatottságának és a jó működésének az elismerése, és hadd mondjam azt, hogy ebben valóban konstruktív összefogást tapasztaltunk az elmúlt időben.

Köszönöm szépen, elnök úr, a lehetőséget.

ELNÖK: Köszönjük szépen a választ. Most pedig szavazás következik. Aki támogatja Balog Zoltán miniszterjelölt úr miniszterré való kinevezését, az kérem, kézfelemeléssel jelezze. *(Szavazás.)* 9 igen. Aki nem? *(Szavazás.)* 5 nem. És aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 1 tartózkodás. Valaki nem szavazott.

Sok sikert kívánunk, miniszter úr, az elkövetkezendő időszakra.

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások miniszterjelöltje: Lehet, hogy még itt egyetlenegy mondat erejéig magamhoz ragadom a szót. Ezt az ajánlatot komolyan gondolom, hogy azért mind az egészségügyben, mind a szociális szférában olyan megoldásra váró problémák vannak, és olyan intézkedéseket tervezünk, ami a bizottság ismerete és támogatása nélkül sokkal nehezebb lesz. Majd lesz egy kiváló államtitkárunk, és azt kérem, hogy tekintsek őt egyfajta államminiszternek, és hívják meg akkor, amikor őt fel fogom kérni erre a posztra miniszterelnök úrral egyetértésben, és akkor talán szakmai vagy még ennél is szakmaibb vitára lesz itt lehetőség, és valamelyik bizottsági elnök majd felém fogja csatornázni ezeket a javaslatokat.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Úgy fogunk tenni.

Tisztelt Bizottság! Egy perc szünetet tartunk az Egyebek előtt. *(Rövid szünet.)*

### **Egyebek**

Tisztelt Bizottság! Egyebek. Van-e Egyebek között valakinek valami? *(Novák Előd jelentkezik.)* Parancsoljon, alelnök úr!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Holnap június 4-e, a magyarság legnagyobb gyásznapja lesz. Ebből az alkalomból engedjék meg, hogy a bizottság legnagyobb ellenzéki frakciójának nevében egy kis ajándékot, egy ilyen kis magyar történelmi középcímert, a Parlament épületében is gyakran megtalálható motívumot adjunk ajándékba önöknek, kis aranyozott, kézzel festett, azt gondolom, magyar remekmű. Kérem, hogy Trianon emléknapiján legalább tűzzük ki, és vegyünk részt az ezzel kapcsolatos megemlékezésen, mert azt gondolom, hogy ki kell mondjuk, hogy a magyarságnak egy máig gyógyíthatlan és legnagyobb problémája a trianoni szétszakítottság.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Ez egy angyalos címer? *(Novák Előd: Igen.)* Akkor én meg meghívom alelnök urat Kecskemétre, azt egyméteres nagyságban láthatja. *(Novák Előd: Köszönöm szépen.)* Egy trianoni emlékmű. De a bizottság minden tagját természetesen.

Valószínűleg két hét múlva tartanánk bizottsági ülést, a beérkezett javaslatokról akkor döntenénk az albizottságokkal kapcsolatosan. Jelenleg a törvényalkotásban nem tudok olyan témát, ami érintené per pillanat a bizottságot, úgyhogy akkor erre a keddi napra számítsanak a bizottsági tagok, hogyha ez megfelel, két hét múlva.

Van-e még valami? *(Nincs jelzés.)* Akkor bezárjuk az ülést. Köszönöm szépen a részvételt.

*(Az ülés befejezésének időpontja: 16 óra 10 perc)*

**Dr. Zombor Gábor**  
a bizottság elnöke

**Jegyzőkönyvvezetők:** Horváth Éva Szilvia és Földi Erika